

๕๙๖.๖๕๖๖๖

พ. ๖๖๖

๖.๕

การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล

เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย

ปริญญาโท

ของ

นางนุช ทองผล

๒๖ ส.ค. ๒๕๖๖

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

กันยายน ๒๕๖๖

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

197038

**การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล
เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย**

บทคัดย่อ

ของ

นางนุช ทองผล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

กันยายน 2538

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอล เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ด้วยพระราชทาน ก ประกอบด้วย สโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสร ธนาคารนครหลวงไทย และสโมสรปิโตรเลียม จำนวน 40 คน ได้กลุ่มตัวอย่างมาโดยวิธี เຈະຈ

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง สำหรับนักกีฬา บาสเกตบอลชาย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 2.705, 5.666$ และ 4.269 ตามลำดับ)

2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬา บาสเกตบอลชายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ของตำแหน่งการ์ด รายการที่ 1 กับรายการที่ 2 รายการที่ 1 กับรายการที่ 3 รายการที่ 2 กับรายการที่ 3 และรายการที่ 1, 2 และ 3 กับคะแนนรวม มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\rho = 0.562, 0.667, 0.834, 0.774, 0.822$ และ 0.941 ตามลำดับ)

ค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบประเมินแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับของตำแหน่งฟอร์เวิร์ด และเซนเตอร์ ทุกรายการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\rho = 0.764 - 0.990$ ตามลำดับ)

3. แบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬา บาสเกตบอลชาย ตำแหน่งการ์ดมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\rho = 0.346, 0.500, 0.655$ และ 0.858 ตามลำดับ)

ค่าความเชื่อมั่นของตำแหน่งฟอร์เวิร์ดและเซนเตอร์ทุกคู่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ($\rho = 0.903 - 0.986$ ตามลำดับ)

4. แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเป็นปรนัย ตามแหล่งการ์ด จากผู้ประเมิน คนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 คนที่ 2 กับคนที่ 3 คะแนนรวมคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 2 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p = 0.655, 0.596, 0.441, 0.084, 0.072$ และ 0.131 ตามลำดับ)

ค่าความเป็นปรนัยของตำแหน่งฟอร์เวิร์ดและเซนเตอร์ ทุกคู่มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p = 0.518 - 0.974$ ตามลำดับ)

A CONSTRUCTION BASKETBALL PLAYING ABILITY RATING SCALES
FOR MALE SPECIFIC PLAYING POSITION

AN ABSTRACT

BY

NONGNUCH TONGPHOL

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

September 1995

The purpose of this research was to develop a specific position basketball ability for male basketball player division A. The purposive sample groups was 40 male basketball players, consisted of Bangkok Bank Club, Farmer Bank Club, Metropolitan Bank Club and Petroleum Club.

The research results were :

1. The estimation form in playing basketball for the specific position, for the male basketball players, the researcher make the valid estimation which has significance at .05 level. ($\chi^2 = 2.705, 5.666$ and 4.269 relatively)

2. The estimation form for the guard position in item 1 and 2, item 1 and 3, item 2 and 3 and item 1, 2 and 3 and item total scores correlation which are significance at .05 level. ($\rho = 0.562, 0.667, 0.834, 0.774, 0.822$ and 0.941 relatively)

Correlation value between each estimation including the forward and center position have significance at .05 level.

3. The estimation in playing basketball for specific positions for the male basketball players for reliability, the guard position have significance at .05 level. ($\rho = 0.346, 0.500, 0.655$ and 0.858 relatively)

The reliability value of every couple of the forward and centre positions has significance at .05 level. ($\rho = 0.903 - 0.986$ relatively)

The estimation form which is created by the researchers in objective. For the guard position, the first and second estimators, the first and the third, the second and the third the total scores of

the first and second estimators, the first and the third estimators, and the second and the third estimators do not have significance at .05 level.

The objective value of every couple of the forward and centre positions are significant at .05 level. $\rho = 0.518 - 0.974$ relatively)

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
พลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม
..... ประธาน

(พศ.พาณิชย์ บิลมาศ)

..... กรรมการ

(พศ.สมรรถชัย น้อยศิริ)

คณะกรรมการสอบ
..... ประธาน

(พศ.พาณิชย์ บิลมาศ)

..... กรรมการ

(พศ.สมรรถชัย น้อยศิริ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(พศ.วัฒนา สุทธิพันธุ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๒๔...เดือน...กันยายน...พ.ศ. ๒๕๓๘..

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสู่สว่างลงด้วยดี เนื่องจากได้รับความแนะนำและช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาและข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณนักกีฬาบาสเกตบอลชายด้วยพระราชนาน ก ของสโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสรธนาคารนครหลวงไทย และสโมสรปิโตรเลียม และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จสู่สว่างไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอโน้มรำลึกถึงพระคุณบิดามารดาและสมาชิกทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะคุณสมหวัง วงศ์แสงจันทร์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสู่สว่างไปด้วยดี

นางนุช ทองผล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	6
ความหมายของคำที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย	6
ความหมายการประเมินผลผลศึกษา	7
แบบประเมิน	10
ประเภทของแบบประเมิน	11
วิธีการในการช่วยการประเมิน	12
แบบประเมินกิจกรรมผลศึกษา	14
ขอบข่ายของการวัดผลทางผลศึกษา	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
งานวิจัยในต่างประเทศ	23
งานวิจัยในประเทศไทย	28
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	30

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	31
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	31
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	32
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	33
วิธีจัดการกับข้อมูล	34
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	45
บทย่อ	45
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	45
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	46
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	47
อภิปรายผล	48
ข้อเสนอแนะ	49
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก	54
ประวัติย่อของผู้วิจัย	82

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนตำแหน่งต่าง ๆ ในการเล่นบาสเกตบอล	31
2	แสดงความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละด้านและรวมทั้งฉบับของ กลุ่มทดลอง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ของแต่ละตำแหน่ง ($N = 2, 4, 4$)	37
3	แสดงค่าความเที่ยงตรงจากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล เฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยใช้ โคสแควร์ (α^2)	39
4	แสดงค่าความสัมพันธ์ภายใน โดยแสดงความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบ แต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ของแต่ละตำแหน่ง ($N = 8, 16, 16$)	40
5	แสดงค่าความเชื่อมั่น จากการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ โดยหา ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($N = 8, 16, 16$)	42
6	แสดงค่าความเป็นปรนัยจากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล เฉพาะตำแหน่ง จากผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ($N = 8, 16, 16$)	43
7	แสดงการให้คะแนนของตำแหน่งการ์ด	75
8	แสดงการให้คะแนนของตำแหน่งฟอร์เวิร์ด	76
9	แสดงการให้คะแนนของตำแหน่งเซนเตอร์	77
10	แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของตำแหน่งการ์ด จากผู้ประเมิน 3 ท่าน	79

11 แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของตำแหน่งฟอร์เวิร์ด
 จากผู้ประเมิน 3 ท่าน 80

12 แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของตำแหน่งเซนเตอร์
 จากผู้ประเมิน 3 ท่าน 81

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

บาสเกตบอลเป็นรายวิชาหนึ่งที่มีการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ ซึ่งการเรียนการสอนประกอบไปด้วย การเรียนด้านทักษะ และการเล่นทีม ในการเล่นทีมนี้ทีมที่มีผู้เล่นที่มีรูปร่างและทักษะดีกว่าจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ และย่อมมีโอกาเป็นฝ่ายชนะในการแข่งขัน ฉะนั้นผู้เล่นกีฬาบาสเกตบอล จึงจำเป็นต้องมีการฝึกหัดทักษะให้ดี เพราะผู้เล่นทุกคนจะต้องนำทักษะที่ได้ฝึกมาใช้ในการแข่งขัน ผู้เล่นแต่ละคนจะต้องมีความอดทนในการฝึกซ้อมเป็นเวลานาน ๆ ต้องอาศัยประสบการณ์และสติปัญญา ต้องรู้จักการแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อที่จะนำไปใช้ในการแข่งขันจริง เพราะในสถานการณ์ดังกล่าว ผู้เล่นต้องรู้จักนำเอาทักษะที่ฝึกมาใช้เพื่อแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้สภาพร่างกายที่ดีก็มีส่วนทำให้เกิดการได้เปรียบในการแข่งขัน ดังนั้นการคัดเลือกนักกีฬาบาสเกตบอลทุกตำแหน่ง ถ้าได้ผู้เล่นที่มีรูปร่างสูงใหญ่ และมีความสามารถเฉพาะตำแหน่งที่ดีก็ย่อมได้เปรียบ ดังนั้นผู้เล่นบาสเกตบอลต้องมีการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับตำแหน่ง (แสงโรสม กิตพี. 2534 : 2)

ในการวัดผลเชื่อว่าอะไรที่มีอยู่ จะต้องมึปริมาณและสิ่งที่มีอยู่ในปริมาณนี้สามารถวัดได้ เมื่อนักผู้นี้ประยุกต์ใช้กับพลศึกษา จะสรุปได้ว่าลักษณะต่าง ๆ หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ในตัวนักเรียนสามารถวัดได้ องค์ประกอบเหล่านั้นได้แก่ สมรรถภาพดี ทักษะพื้นฐาน ทักษะทางกีฬา ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการกีฬา การฝึก และการเรียนรู้ทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนของจริยศึกษา สำหรับในขบวนการประเมินสมัยก่อนของนักเรียนทั้งหมด และต้องตระหนักถึงหลักการที่ว่า คุณภาพบุคคลไม่ได้เกิดจากการรวม (บวก) ส่วนประกอบย่อย ๆ เสมอไป แม้ว่าจะเป็น การง่ายในการวิเคราะห์ให้ผู้เรียนออกเป็นส่วน ๆ แต่ขบวนการสังเคราะห์ (รวม) ให้บุคคลเป็นเอกตบุคคลจะเป็นขบวนการที่มากกว่าการนำองค์ประกอบย่อย ๆ ของบุคคลมารวมกัน (ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 2)

ขบวนการวัดและประเมินผลนับว่าเป็นส่วนสำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์ว่า พฤติกรรมการเรียนนั้นจะสามารถสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด และเป้าหมายนั้น เหมาะสมเพียงใด ผู้เรียนจะประพฤติปฏิบัติได้ตามเป้าหมายหรือไม่ ซึ่งอาจจะต้องมีการปรับปรุง แบบการวัดและการประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ตามเป้าหมาย และถ้าต้องการผล ที่มีความแม่นยำเที่ยงตรง ก็ต้องอาศัยเครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพสูง (ประชา ทองศิริ. 2528 : 1 - 2) ปัจจุบันมีแบบทดสอบที่ใช้วัดและการประเมินผลการเรียนโดยการแยกทักษะออกเป็น ส่วนๆ เช่น แบบทดสอบทักษะภาษาสเกตบอลของพินพา จะมีการวัดทักษะการยิงประตูได้เป็นสลับข้าง การหยุดหรือหยุดเหนี่ยวด้วย แล้วจะคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาสรุปเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะ แต่การประเมินพฤติกรรมเป็นส่วนรวมของนักเรียน เช่น การนำทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียน มาเล่นเป็นเกมหรือเป็นทีม ซึ่งการเล่นเป็นเกมหรือเป็นทีมจะต้องนำทักษะต่าง ๆ มาผสมผสานกัน นอกจากนั้นในการเล่นยังมีสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนหรือนักกีฬาต้องแก้ปัญหาว่าจะนำทักษะ ใดมาใช้บ้าง และจะใช้อย่างไร เพื่อให้การเล่นประสบความสำเร็จหรือได้ชัยชนะ ซึ่งการประเมิน พฤติกรรมต่อนักเรียนหรือนักกีฬาเป็นส่วนแยกเฉพาะตำแหน่งยังไม่มีแบบประเมินมาตรฐาน ทำให้ การประเมินผลขาดความยุติธรรมต่อนักกีฬาบางคน เนื่องจากสถานการณ์ในการเล่นไม่ตรงกัน แต่ถ้ามีแบบประเมินการเรียนแบบแยกตำแหน่งหรือแยกหน้าที่ในการเล่นที่ได้มาตรฐานก็จะสามารถ แยกได้ว่าคนไหนเก่งในด้านใดมากกว่ากัน หรือจัดอันดับว่าใครเก่งกว่าใคร และใครเก่งด้านไหนได้ อย่างถูกต้องและยุติธรรม

ในปัจจุบันนี้สภาพเกมการแข่งขัน และสภาพร่างกายของนักกีฬาได้มีการพัฒนามาตรฐาน ขึ้นมาก ผู้เล่นกีฬาสเกตบอลจึงจำเป็นต้องพัฒนาสมรรถภาพตนเองให้สูงขึ้น เพราะในขณะที่ แข่งขันจะมีการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ในการเล่นไว้อย่างเห็นได้ชัด นักกีฬาจะต้องใช้ความพยายาม และความสามารถในการเล่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ในการเล่น จึงทำให้ ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาถึงการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอล โดยการศึกษาข้อมูลจากคุณสมบัติและหน้าที่เฉพาะของแต่ละตำแหน่งที่ใช้ในการเล่น และการแข่งขัน ซึ่งจะใช้ความสามารถเฉพาะที่แตกต่างกันจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ เคยเป็นนักกีฬาสเกตบอล และพบว่ายังไม่มีแบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬา โดยแยกความสามารถออกเป็นแต่ละตำแหน่ง จะมีก็แบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬา

ส่วนกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษาที่วัดทักษะเบื้องต้น เช่น การรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การยิงประตู เป็นต้น ยังใช้แบบทดสอบดังกล่าว ทดสอบนักกีฬาในทุกตำแหน่งด้วยแบบทดสอบเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและสร้างแบบ ประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬา เพื่อเป็นแนวทาง ในการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของนักกีฬาในทีม รดยาศัยแบบประเมินที่เหมาะสมของแต่ละ ตำแหน่งการเล่น จะนำมาซ่อมเสริมนักกีฬาแต่ละตำแหน่งได้ตรงตามจุดบกพร่องในการเล่น อีกทั้ง ยังเป็นสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาขึ้นแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเหล่านี้ เป็นแนวทางสำหรับการฝึก ปรับปรุงและพัฒนาตนเอง ซึ่งผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการประเมิน ความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่สร้างขึ้นจะเป็นประโยชน์ในทางที่จะช่วย ให้มาตรฐานการแข่งขันของนักกีฬาบาสเกตบอลดียิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอน ตลอดจน สนับสนุนและส่งเสริมมาตรฐานการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลของประเทศให้สูงขึ้นอีกต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับ นักกีฬาบาสเกตบอลชาย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้มีแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับ นักกีฬาชาย
2. เป็นแนวทางให้ผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลสามารถนำแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปประเมินความก้าวหน้าของนักกีฬายาวในทีม รดยาศัยแบบประเมินเฉพาะตำแหน่ง
3. เป็นแนวทางสำหรับนักกีฬา สามารถนำแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ฝึกฝน ปรับปรุง และพัฒนาทักษะในการเล่นบาสเกตบอลให้สูงขึ้น

4. ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่จะศึกษาค้นคว้าในกีฬาสเกตบอลให้กว้างขวางยิ่งขึ้นต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยไม่ควบคุมกลุ่มตัวอย่างเรื่อง อาหาร การพักผ่อน การออกกำลังกาย การเข้าร่วมกิจกรรมทางกีฬาอื่น ๆ ในระยะก่อนหรือหลังการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬาสเกตบอลชาย ด้วยพระราชทาน ก. ของสโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสรธนาคารนครหลวงไทย และสโมสรมิตรเสียม ได้มาโดยแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 40 คน
2. ตัวแปรที่จะศึกษา ได้แก่ นักกีฬาสเกตบอลชาย ทั้ง 4 สโมสร และคะแนนความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง สำหรับนักกีฬาชาย จากแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบประเมินการเล่นสเกตบอล หมายถึง มาตราส่วนประเมินพฤติกรรมในการเล่นสเกตบอลของนักกีฬาเฉพาะตำแหน่ง คือ
 - 1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (รวมถึงการรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล)
 - 1.2 การยิงประตูบาสเกตบอล
 - 1.3 การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู (Rebounding)
 - 1.4 การก้ำกึ่งต่อสู้

1.5 การยืนหรือการเคลื่อนที่ในการตั้งรับ-การรุก

1.6 การหลบหลีกคู่ต่อสู้

2. ความสามารถเฉพาะตำแหน่ง หมายถึง การรับภาระในหน้าที่ความรับผิดชอบที่แตกต่างกันออกไปในการเล่นบาสเกตบอล โดยแบ่งตามตำแหน่งของการยืนในสนาม ซึ่งประกอบด้วย 3 ตำแหน่ง คือ

2.1 การ์ด (Guard) ผู้เล่นในตำแหน่งการ์ด เป็นผู้ที่ควบคุมเกมการเล่น สิ่งการันจะจะเป็นฝ่ายรุก ซึ่งตำแหน่งการยืนจะอยู่ห่างจากห่วงประตู และยืนใกล้ห่วงประตู เพื่อป้องกันพื้นที่ที่รับผิดชอบ ในบริเวณพื้นที่ 3 วินาที จะจะเป็นฝ่ายรับ

2.2 พอร์เวิร์ด (Forward) ผู้เล่นในตำแหน่งพอร์เวิร์ด เป็นผู้เล่นที่ยืนอยู่บริเวณด้านซ้ายและขวาของห่วงประตู จะจะเป็นฝ่ายรุก และยืนห่างจากห่วงประตู เพื่อป้องกันพื้นที่ที่รับผิดชอบ และในบริเวณพื้นที่ 3 วินาที จะจะเป็นฝ่ายรับ

2.3 เซนเตอร์ (Center) ผู้เล่นในตำแหน่งเซนเตอร์จะเป็นผู้เล่นที่อยู่ในบริเวณพื้นที่ในเขตบริเวณพื้นที่ 3 วินาที และอยู่ใกล้ห่วงประตูมากที่สุด จะจะเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ

3. ผู้ฝึกสอน หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลของสโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกรุงไทย สโมสรธนาคารนครหลวงไทย และสโมสรปิโตรเลียม

4. นักกีฬบาสเกตบอล หมายถึง นักกีฬบาสเกตบอลชายด้วยพระราชทาน ก. ของ สโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกรุงไทย สโมสรธนาคารนครหลวงไทย และสโมสรปิโตรเลียม

5. ผู้ประเมิน หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกีฬบาสเกตบอล อย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

6. ความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล หมายถึง วิธีการนำเอาทักษะต่าง ๆ ของการเล่นบาสเกตบอลไปใช้ในการเล่นทีม เช่น การครอบครองลูกบาสเกตบอล การยิงประตู การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู และการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล เป็นต้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยทั้งของต่างประเทศและภายในประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

1. ความหมายของคำที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย
2. ความหมายการประเมินผลการศึกษา
3. แบบประเมิน
4. ประเภทของแบบประเมิน
5. วิธีการในการช่วยการประเมิน
6. แบบประเมินกิจกรรมผลศึกษา
7. ขอบข่ายของการวัดผลทางผลศึกษา
8. งานวิจัยในต่างประเทศ
9. งานวิจัยในประเทศไทย

ความหมายของคำที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย

1. การวัดผล (Measurement)

มีหลายท่านให้คำจำกัดความหรือความหมายของการวัดผล เช่น ขวาล แพร์ตกุล (2518 : 120) ได้ให้ความหมายการวัดผลว่าเป็นขบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งประมาณจำนวนหนึ่งอันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพตามธรรมชาติที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้นก็คือเอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาได้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ส่วน วิริยา บุญชัย (2523 : 7 - 8) ได้กล่าวว่า การวัดหมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐานเพื่อต้องการทราบปริมาณหรือ

ขนาด ซึ่งทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้น เป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะเราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัดเราจะทราบความกว้างของโต๊ะทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาปริมาณขนาดหรือสัดส่วนของสิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องมือวัดนั่นเอง การวัดจะออกเป็นตัวเลข เรียกว่า ปริมาณ (Quantity) และจะให้ผลทางคุณภาพ (Quality) ในการวัดผลจะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใดก็ให้นักเรียนทำข้อสอบ จะทราบทันทีว่านักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น และ เยาวดี วิบูลย์ศรี (สมหวัง พิริยานุวัฒน์. 2528 : 73 ; อ้างอิงมาจาก เยาวดี วิบูลย์ศรี. 2528) ได้กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง การกำหนดตัวเลขให้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามกฎเกณฑ์ (Rule) ที่ตั้งไว้ แล้วสังเกตว่ามีประมาณเท่าไร กล่าวง่าย ๆ คือ การวัดผลนั้นจะทำให้เราตอบคำถามว่า "เท่าไร" ฉะนั้นการกำหนดตัวเลขในการวัดจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะจำแนกหรือเป็นกิจกรรมหรือพฤติกรรม นอกจากนั้น นอล (Noll. 1965 : 13 - 14) ได้อธิบายความหมายของการวัดผลสรุปได้ว่า การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้นมักหมายถึงการใช้ข้อสอบที่เป็นชุดเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึงแต่การใช้ข้อสอบเท่านั้น ยังหมายถึงการใช้สเกลหรือมาตราส่วนประเมินค่าแบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม

จากความหมายที่ได้กล่าวมา จึงพอสรุปความหมายของการวัดผลได้ว่า "การวัดผล" หมายถึง กระบวนการในการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งของสิ่งที่วัด

ความหมายการประเมินผลการศึกษา

มีหลายท่านที่ให้ความหมายของ "การประเมินผลการศึกษา" ดังนี้

สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โภชนดา (2518 : 3) ได้กล่าวว่า การวัดผลการศึกษาเป็นการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ คุณค่า ความจริง และการกระทำบางทีขึ้นอยู่กับ การวัดเพียงอย่างเดียว เช่น คะแนนสอบ แต่ส่วนมากมักเป็นการรวมการวัดหลาย ๆ อย่าง

ส่วน .เยาวดี ราชัยกุล (2521 : 14) ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาไว้ว่า หมายถึง กระบวนการตีความหมาย (Interpretation) และการตัดสินคุณค่า (Value judgement) จากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผนในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจน เหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินว่า กิจกรรมการศึกษานั้นดีเลวอย่างไร เหมาะสมหรือไม่ ประการใด ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525 : 23 - 24) ได้ให้ความหมายการประเมินผลว่า หมายถึง กระบวนการในการตัดสิน ดีราคา ลงสรุป เพื่อพิจารณาความเหมาะสม หรือหาคุณค่า ของคุณลักษณะ และพฤติกรรม เช่น ผลการเรียน ผลการประกอบการพิจารณาด้วยการวัดผล สิ่งนั้นแล้วนั้น ผลการวัดที่ได้มาวินิจฉัยอย่างมีหลักเกณฑ์ และมีคุณธรรมเพื่อพิจารณาตัดสินว่า สิ่งนั้นดีหรือเลว เก่งหรืออ่อน ได้หรือตก เป็นต้น ดังนั้นในการประเมินผลจะต้องมีองค์ประกอบ หลัก 3 ประการ คือ

1. ผลการวัด (Measurement) ทำให้ทราบสภาพความจริงของสิ่งที่จะประเมินว่ามีปริมาณเท่าไร มีคุณสมบัติอย่างไร เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์
2. เกณฑ์การพิจารณา (Criteria) ในการที่จะตัดสินว่าสิ่งใดดีหรือเลว ใช้ได้หรือไม่ใช้ไม่ได้นั้น จะต้องเป็นหลักหรือมีบรรทัดฐานที่ต้องการ โดยการนำผลการวัดนั้นมาเปรียบเทียบกับ เกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือมาตรฐานที่ต้องการ เกณฑ์การพิจารณาในการประเมินผลการศึกษานั้นก็คือ จุดมุ่งหมายการศึกษานั้นเอง
3. การตัดสินใจ (Decision) เป็นการชี้ขาดหรือสรุปผลการเปรียบเทียบระหว่าง ผลการปฏิบัติ ซึ่งได้จากการวัดกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่าสูงหรือต่ำกว่ากันขนาดไหน ทั้งนี้การตัดสินใจที่ดีต้องอาศัยการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ทุกแง่ทุกมุมและกระทำอย่างยุติธรรมโดยอาศัยสภาพ และความเหมาะสมต่าง ๆ ประกอบหรือต้องมีคุณธรรมที่ดี

นอกจากนั้น สคริฟเวน (Scriven. 1967 : 4) ได้ให้นิยามของการประเมินผล ว่าเป็นการรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อบ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มาร์แชล และ เฮลส์ (Marshall and Hales. 1971 : 15) ได้กล่าวถึง การประเมินผลว่า เป็นการกำหนดคุณค่าของสิ่งที่เราวัดได้โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัด

จากความหมายของการวัดผลการศึกษาของหลาย ๆ ท่าน พอสรุปได้ว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง การนำผลจากการวัดผลมาประเมินหรือการตัดสินคุณค่าว่าผู้เรียนมีความสามารถจะสอบได้หรือตก หรือมีการพัฒนาก้าวหน้าไปอย่างไร นั่นก็คือ การทดสอบเป็นเหตุการวัดเป็นผล และการประเมินค่าเป็นการนำเหตุและผลที่ได้ไปใช้อีกทีหนึ่ง การประเมินที่ดีย่อมขึ้นอยู่กับรากฐานของการวัดที่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เป็นการประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ด้วย และใช้การพิจารณาที่ถูกต้องเป็นประการสำคัญ

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการวัดและการประเมินผลศึกษานั้นมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน ซึ่ง วิเชียร เกตุสิงห์ (2517 : 4) ได้สรุปว่า

1. การวัดผลทำให้ขอบเขตการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดความสามารถ เช่น

1.1 ช่วยให้ผู้สถานการณ์ในการเรียนรู้เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

1.2 ช่วยกระตุ้น และนำทางให้เกิดประสบการณ์แห่งการเรียนรู้

1.3 ช่วยพัฒนาและคงไว้ซึ่งทักษะและความสามารถต่าง ๆ

2. การวัดผลช่วยในการปรับปรุงวิธีสอนของครู เช่น

2.1 ช่วยในการเลือกจุดมุ่งหมายในการสอน

2.2 ช่วยในการเลือกเนื้อหา ประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ และขอบเขตในการสอน

การสอน

2.3 ช่วยในการจัดระเบียบประสบการณ์แห่งการเรียนรู้

2.4 ช่วยในการนิเทศ และการบริหารการสอน

3. การวัดผลช่วยในการแนะแนว คือ

3.1 ช่วยค้นหาจุดเด่นและจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน

3.2 ช่วยให้ผู้เข้าใจตัวนักเรียนได้ดีขึ้น

3.3 ช่วยให้การทํานายมีความแม่นยำขึ้น

4. การวัดผลช่วยในการจัดตั้งหน่งทางการศึกษา คือ

4.1 ช่วยในการพิจารณาปรับนักเรียนเข้าเรียนในระดับต่าง ๆ

4.2 ช่วยในการปรับปรุงระบบการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น

4.3 ช่วยในการจัดกลุ่มนักเรียน

แบบประเมิน

แบบประเมินเป็นเครื่องมือที่ใช้ช่วยในการวัดสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่สามารถวัดออกมาได้เป็นตัวเลขโดยตรง เป็นการวัดและการประเมินผลในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ฮีบกินส์ และ แอนส์ (Hopkins and Antes. 1979 : 173 - 175) กล่าวว่ามาตราส่วนประเมินค่านี้สามารถใช้ในการวัดเป็นข้อความ เป็นการประเมินค่าคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัดออกมาเป็นตัวเลข หรือสามารถใช้วัดทัศนคติ หรือแรงจูงใจ ซึ่งจะใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความสำคัญของคุณลักษณะที่แสดงออกมา สก็อต และ เฟรนช์ (สุมาลี เพชรศิริ. 2527 ; อ้างอิงมาจาก Scott and French. 1950) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างมาตราส่วนประเมินค่า ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาที่จะประเมิน ตามธรรมชาติของเนื้อหาหรือคุณลักษณะของกิจกรรมนั้น
2. กำหนดจำนวนระดับที่จะประเมินค่า
3. กำหนดนิยามหรือความหมายของแต่ละระดับ
4. รวบรวมที่จะประเมินนักเรียนแต่ละระดับเท่ากัน
5. ควบคุมการประเมิน ต้องเตรียมให้ง่ายต่อการประเมินนักเรียนแต่ละคน
6. จะต้องมีการเลือก และฝึกผู้ที่จะทำการประเมินค่า

นอกจากนี้ ฮีบกินส์ และ แอนส์ (Hopkins and Antes. 1979 : 175) ได้เสนอแนะสำหรับการสร้างมาตราส่วนประเมินค่า ดังนี้

1. หลีกเลี่ยงการใช้ช่วงคะแนน 2 - 3 ระดับ เนื่องจากจะได้ผลของการวัดที่หยابและไม่ควรมากกว่า 5 ระดับ เพราะจะทำให้เห็นข้อแตกต่างของคะแนนแต่ละระดับได้ยากและเป็นการสิ้นเปลืองเวลาในการสังเกต
2. ระบุความหมายของแต่ละระดับบนมาตราส่วน และทำเครื่องหมายระหว่างคะแนนที่ต้องการจะตีความหมาย
3. เลือกใช้ข้อความที่ผู้สังเกตสามารถเข้าใจได้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด

ประเภทของแบบประเมิน

ประเภทของแบบประเมินในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scales) ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2528 : 143 – 146) ได้แบ่งไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. แบบบรรยาย (Descriptive rating scale) เป็นมาตราของการจัดอันดับในแต่ละระดับ ในรูปของการบรรยายทางภาษา แต่ละขั้นต้องเขียนคำบรรยายไว้ด้วย ตามปกติจะแบ่งออกเป็น 3 – 7 ขั้น เมื่อเลือกขนาดขั้นหนึ่งแล้วก็ต้องทำบันทึกลงไปบนขั้นที่เลือกนั้น รดยกาเครื่องหมายเอาไว้ เครื่องมือแบบนี้ไว้จัดอันดับพฤติกรรมเด็ก อาจจะสร้างไว้วัดในเรื่อง ความรับผิดชอบ และความเชื่อถือ ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ อิทธิพลต่าง ๆ ทางจิตาใจ เป็นต้น

2. แบบตัวเลข (Numerical rating scale) สร้างขึ้นโดยใช้รหัสตัวเลขวัดลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล รหัสตัวเลขจัดขึ้นแทนคำบรรยาย เช่น 1 ใช้ 1 หรือ 0 แทนสิ่งที่ไม่เกิดขึ้น เลข 2 นาน ๆ ถึงจะเกิดขึ้นสักครั้ง 3 เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว 4 เกิดขึ้นบ่อย ๆ 5 เกิดขึ้นเป็นประจำ นอกจากนี้อาจจะอยู่ในรูปการถามความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วแปลงตัวหนังสือออกมาเป็นตัวเลข คือ ชอบมากที่สุดคือ 5 ชอบคือ 4 ปานกลางคือ 3 ไม่ชอบคือ 2 ไม่ชอบที่สุดคือ 1

3. แบบกราฟ (Graphic rating scale) เป็นการจัดอันดับคุณภาพในแนวเส้นตรง จะอยู่ในรูปแนวนอนหรือแนวตั้งก็ได้ แต่ที่นิยมคือ านแนวนอน เวลาจัดอันดับก็ให้ทำเครื่องหมายลงบนเส้นตรงนี้

4. แบบเปรียบเทียบ (Comparative rating scale) การประเมินในลักษณะนี้ จะมีเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำสิ่งที่จะวัดมาเปรียบเทียบเป็นเกณฑ์ว่าแตกต่างจากเกณฑ์มากน้อยเพียงใด เช่น วัดการคัดลายมือของนักเรียน ครูจะมีเกณฑ์การคัดลายมืออยู่แล้ว แล้วเอาผลงานการคัดลายมือของนักเรียนแต่ละคนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์นี้ ถ้าใครคัดลายมือแตกต่างจากเกณฑ์น้อยก็จะได้คะแนนมาก และถ้าแตกต่างจากเกณฑ์นี้มากก็จะได้คะแนนน้อย

5. การจัดอันดับ (Ranking) การประเมินคุณภาพประเภทนี้เป็นการนำเอาคุณลักษณะสิ่งที่จะจัดอันดับมาเปรียบเทียบกับกันก่อนโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มก่อน เป็นกลุ่มดี ปานกลาง และเลว จากนั้นในแต่ละกลุ่มนำมาเปรียบเทียบและเรียงอันดับใหม่ แล้วจึงนำอันดับของแต่ละกลุ่มมาเรียงเชื่อมต่อกัน

วิธีการในการช่วยการประเมิน

วิธีจะช่วยในการประเมินมีอยู่ 2 วิธี ดังนี้

1. การรายงานด้วยตนเอง เป็นการประเมินความสามารถของผู้ถูกประเมินเอง ซึ่งการวัดจะไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร
2. การสังเกต (ประภัสร นิยมธรรม และศรียา นิยมธรรม. 2518 : 83 - 84)

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525 : 125 - 126) กล่าวว่า การสังเกตเป็นวิธีการวัดผล การศึกษาอย่างหนึ่งที่กระทำโดยจำนวนหรือคุณภาพเกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคคลโดยอาศัยประสาทสัมผัส (Sensation) ของผู้สังเกต จุดเด่นของการสังเกตคือ ทำให้ทราบพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติไม่ใช่พฤติกรรมประดิษฐ์ หรือพฤติกรรมทางอ้อมเหมือนการวัดด้วยข้อสอบ

1. องค์ประกอบของการสังเกต

การสังเกตสามารถใช้เป็นวิธีการวัดคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลทั้งที่เป็นพฤติกรรม การแสดงออกอยู่เป็นประจำวันเป็นปกติวิสัยก็ตาม ในการที่จะสังเกตสิ่งใดนั้น ต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อย 2 ประการคือ

- 1.1 สิ่งที่จะสังเกตในทางการศึกษาสิ่งที่ต้องการจะสังเกตก็คือ พฤติกรรม การแสดงออกของผู้เรียน ส่วนใหญ่จะเป็นคุณลักษณะด้านวิภาววิสัย เช่น ความสนใจการปรับตัว บุคลิกภาพ เป็นต้น กับคุณลักษณะด้านการปฏิบัติ ซึ่งได้แก่ วิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติและผลงานปฏิบัติ

1.2 ผู้สังเกต จะใช้ประสาทสัมผัสเป็นเครื่องมือที่จะตรวจสอบหรือจำแนก พฤติกรรมการแสดงออก ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2528 : 136) กล่าวว่า ผู้สังเกตจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

1.2.1 ความตั้งใจของผู้สังเกต (Attention) ในการสังเกตพฤติกรรม ของสิ่งใด ผู้สังเกตมีเป้าหมายที่จะสังเกตว่าจะศึกษาสิ่งใด จะต้องสะกดใจให้แน่วแน่อนในการสังเกต แต่สิ่งนั้นจิตใจอย่าไขว่คว้าไปมา และจะต้องสังเกตไปทีละอย่างอย่างถูกต้อง

1.2.2 ประสาทสัมผัส (Sensation) ทางด้านประสาทสัมผัส ต้องแน่ใจว่าประสาทสัมผัสของผู้สังเกตจะต้องทำงานปกติ เช่น หูไม่หนวก ตาไม่บอด

1.2.3 การรับรู้ (Perception) ในการสังเกตสิ่งที่กำลังศึกษา ผู้สังเกตจะต้องมีการรับรู้ที่ดี เมื่อรับรู้มาแล้วก็สามารถแปลความหมายออกมาได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้องด้วย

2. หลักการสังเกต

2.1 มีจุดมุ่งหมาย ต้องทราบว่าจะสังเกตพฤติกรรมในเรื่องใด พร้อมทั้งแจกแจง การแสดงออกของพฤติกรรมนั้นให้ละเอียด

2.2 การรับรู้รวดเร็ว ผู้สังเกตสามารถมองเห็นพฤติกรรม หรืออาการที่เด็ก แสดงออกมาได้อย่างรวดเร็ว เพราะการแสดงพฤติกรรมบางชนิดเมื่อแสดงออกมาแล้วจะผ่านไป ไม่เกิดซ้ำบ่อย ๆ หรือไม่อาจเกิดขึ้นอีกเลยก็ได้

2.3 สังเกตหลายคน หรือหลายครั้ง วิธีการที่จะทำให้ผลการสังเกตที่ได้เป็นที่ เชื่อถือได้ หรือมีความเชื่อมั่นสูง ถ้าเป็นไปได้ควรรู้ใช้ผู้สังเกตหลายคน เช่น 2 - 5 คน

2.4 สังเกตให้ตรงกับความจริง การสังเกตที่ดีต้องพยายามให้ได้พฤติกรรม การแสดงออกที่เป็นธรรมชาติที่แท้จริงของเด็กมากที่สุด จึงจะเกิดคุณภาพ

2.5 มีการบันทึกผลอย่างถูกต้อง รวดเร็ว ซึ่งการบันทึกมีอยู่ 2 แบบ คือ

2.5.1 บันทึกโดยใช้เครื่องหมายว่าเด็กแสดงสิ่งนั้นออกมากี่ครั้ง

2.5.2 บันทึกโดยการจัดกลุ่ม

นอกจากนี้ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2528 : 139) ได้กล่าวว่าการ สังเกตนั้นมักจะพบอุปสรรคอยู่หลายประการ ดังนี้

1. คนเรามักจะมองเห็นแต่ในสิ่งที่ตนเองรู้ และจะมองดูตัวอย่างละเอียดลึกซึ้ง แต่ถ้าสิ่งใดไม่มีพื้นฐานความรู้มาก่อน มักจะสังเกตไม่ค่อยได้ ดังนั้นในการสังเกตพฤติกรรมมาคนแต่ละครั้งจะต้องศึกษาอย่างละเอียดลึกซึ้ง
2. คนเรามักจะแปลสิ่งที่พบเห็นโดยใช้ประสบการณ์เดิมเป็นที่ตั้ง และมักจะเชื่อในประสบการณ์ของตนเอง
3. คนเรามักจะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ แตกต่างจากสิ่งที่ เป็นจริงไม่มากนักน้อย ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้
 - 3.1 อารมณ์ (Emotion)
 - 3.2 แรงจูงใจ (Motivation)
 - 3.3 ความรังเกียจเดียดฉันท์ (Prejudice)
 - 3.4 บัณฑิต (Mental set)
 - 3.5 ความรู้สึกลึกซึ้ง หรือ คุณธรรม (Sense of Value)
 - 3.6 สภาพทางด้านร่างกาย (Physical condition)
 - 3.7 การสรุปผิด (Error of inference)

แบบประเมินกิจกรรมพลศึกษา

สก็อต และ เฟรนซ์ (สุมาลี เพชรศิริ. 2527 : 15 - 17 ; อ้างอิงมาจาก Scott and Frence. 1950) ได้กล่าวว่า การประเมินค่า (Ratings) เกือบจะเป็นวิธีเดียวที่ใช้วัดในเรื่องการเต้นรำ และใช้ในการประเมินความสามารถในทักษะต่าง ๆ และแบบต่าง ๆ ของการเต้นรำ นักเรียนอาจจะได้รับการประเมินในเรื่องการตอบสนองต่อจังหวะต่าง ๆ ในการแสดงการเคลื่อนไหวพื้นฐานต่าง ๆ เช่น การกระโดดสลับเท้า (Skip) การกระโจน (Leap) การเคลื่อนไหวแบบสวิง (Swinging movement) ในเรื่องการแสดงแบบของการเต้นรำ เช่น วอลซ์ (Waltz) ซอทธิช (Schottische) โพลก้า (Polka) ฟอกซ์ทรอต (Fox trot) หรือว่าในการแสดงการเต้นรำทั้งหมด เช่น การเต้นรำพื้นเมือง (Folk dance) การเต้นรำรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส (Square dance) การประเมินกลุ่มเล็ก ๆ

ทำได้ง่าย แต่เพื่อที่จะทำให้คนรู้สึกอายน้อยลง อาจจะให้คนหลายคนเดินร่ายอยู่ด้วยในขณะที่มีเพียงไม่กี่คนที่กำลังถูกตัดสินอยู่ มาตรการส่วนประเมินค่า (Rating scales) เกี่ยวกับทักษะการเดินร่ายมีดังต่อไปนี้

1 คะแนน เท่ากับ ต่ำมาก หมายถึง ผู้เดินร่ายยังแสดงการเดินร่ายได้ไม่ดี เกือบจะต้องขึ้นอยู่กับคนอื่น ๆ ตลอดเวลา ที่จะต้องคอยเตือนหรือชี้แนะ เรื่องการลำดับจังหวะก็ยังไม่แม่นยำและเห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้ตัวเลยว่าจังหวะของตนเองนั้นไม่แม่นยำ

2 คะแนน เท่ากับ ต่ำ หมายถึง ผู้เดินร่ายสามารถแสดงขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องและสามารถจะเดินร่ายได้ดีพอสมควรโดยการนำของคู่เดินร่าย หรือผู้เดินร่ายคนอื่น ๆ ในเรื่องของจังหวะเขายังทำผิดพลาดบ้างในบางครั้งบางคราว และเขายังไม่สามารถจะปรับตัวว่าหมดที่ที่เขาอาจจะสนุกกับการเดินร่ายหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับเขารู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เขาทำลงไปหรือไม่

3 คะแนน เท่ากับ ปานกลาง หมายถึง ผู้เดินร่ายแสดงการเดินร่ายได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย ซึ่งเขาสามารถจะแก้ไขได้เองหรือโดยการเตือนหรือชี้แนะจากผู้เดินร่ายคนอื่น ๆ และผู้เดินร่ายก็รู้เรื่องของการเดินร่ายดีพอที่จะสนุกสนานไปกับการเดินร่ายนั้น

4 คะแนน เท่ากับ ดี หมายถึง ผู้เดินร่ายแสดงออกในเรื่องของแบบจังหวะและลำดับขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง แต่ยังขาดความมั่นใจและความเป็นธรรมชาติ

5 คะแนน เท่ากับ ดีมาก หมายถึง ผู้เดินร่ายมีจังหวะที่แม่นยำ และมีทักษะที่คล่องแคล่วในขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง รูปร่างแบบของการเดินร่าย ตำแหน่งทิศทาง และรู้ลำดับขั้นของการเดินร่าย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ และความสนุกสนาน ตลอดจนแสดงออกถึงความมั่นใจในการเดินร่าย

ขอบข่ายของการวัดผลทางผลศึกษา

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2519 : 7 - 8) ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรและความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้ว ก็มาพิจารณาดูว่าจะวัดอะไรเพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจ (Knowledge test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น

2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport skills test) ได้แก่ การวัดทักษะการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Basic skill) ของกีฬาแต่ละประเภทและทักษะการเล่นเป็นชุด (Team play skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น

3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical fitness test) ได้แก่ การวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอ่อนตัว และความอดทน ซึ่งสมรรถภาพทางกายนี้แสดงออกทางสมรรถภาพทางกลไก (Motor fitness) ฉะนั้นการทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (Motor fitness test) ก็สามารถวัดสมรรถภาพทางกายได้ส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน ที่นิยมทดสอบกันอยู่ขณะนี้ 2 ชนิดคือ

3.1 แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐาน ระหว่างประเทศ (ICSPFT - International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test)

3.2 การทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER - The American Association for Health, Physical Education and Recreation)

4. วัดการทำงานของระบบไหลเวียนโลหิต (Cardio - vascular test) ได้แก่ การวัดการทำงานของหัวใจ การหายใจ จำนวนปริมาตรโลหิต และอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบประสิทธิภาพและสมรรถภาพการทำงานของหัวใจจึงบอกถึงสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกัน

5. วัดเจตคติ หรือทัศนคติทางพลศึกษา (Attitude test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่ดี เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา ดังเช่น

5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา

5.2 เวลามาเรียนและความตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น

5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน

5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา

5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการเล่นกีฬา

5.6 รักการบริการ ช่วยเหลือ ร่วมมือเป็นพิเศษทางผลศึกษาให้แก่ส่วนรวม

6. วัตถุประสงค์ความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship)

การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อจะทำให้พลเมืองของชาติเป็นประชาชนที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา การวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ ซึ่งอาจวัดานสิ่งต่อไปนี้คือ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ การรู้จักชนะ การรู้จักถอย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามกฎระเบียบ กติกา และรักษาความสามัคคี เป็นต้น

สิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอนวิชาผลศึกษาในสถานศึกษาก็คือ การวัดและการประเมินผล การวัดและการประเมินผลที่ดีนั้นจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีคุณสมบัติ ดังนี้คือ มีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่น (Reliability) ความเป็นปรนัย (Objectivity) และมีเกณฑ์ปกติ (Norms) (Mathews. 1978 : 25) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบทางด้านทักษะกีฬานั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกิจกรรมทางผลศึกษาและเป็นการวัดที่สามารถบอกพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน และเป็นไปตามความเป็นจริง (Nixon and Jewett. 1974 : 277)

จอห์นสัน และนิลสัน (Johnson and Nelson. 1986 : 59 - 63) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานควรมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานสำคัญ 4 ประการคือ

1. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดานสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

2. มีความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบที่มีความแน่นอนในการวัดโดยผู้รับการทดสอบหลาย ๆ ครั้งก็จะได้ผลเหมือนเดิม

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบที่มีมาตรฐานการวัดที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงาน และการให้คะแนน แม้จะวัดโดยผู้วัดหลายคน ก็จะได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน

4. มีเกณฑ์ปกติ (Norms) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม

จุดประสงค์ในการเล่นบาสเกตบอลที่สำคัญก็คือ การนำลูกบาสเกตบอลไปโยนลงห่วง ตาข่ายของคู่ต่อสู้ ทั้งพยายามป้องกันมิให้อีกฝ่ายครอบครองลูกบาสเกตบอล หรือทักษะอื่นๆ ที่ถูกต้องตามกติกา การเล่นบาสเกตบอลให้ประสบความสำเร็จจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ เฉพาะตำแหน่งให้เกิดความชำนาญ อาจกล่าวได้ว่าการเล่นบาสเกตบอลนั้น ผู้เล่นจะต้องมีทักษะพื้นฐานในการเล่นบาสเกตบอล ซึ่งประกอบด้วยทักษะที่สำคัญพอสรุปได้ 3 ประการคือ

1. การรับ - ส่งลูกบาสเกตบอล
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล
3. การยิงประตูบาสเกตบอล (เทพระสิทธิ์ กลุขวัชวิชัย. 2527 : 7)

ทักษะทั้ง 3 ประการนี้ เป็นทักษะพื้นฐานเบื้องต้นที่นักกีฬาบาสเกตบอลแต่ละคนควรฝึกฝนให้คล่องแคล่ว แต่ในขณะที่แข่งขันนั้นจะต้องมีการแบ่งตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ของนักกีฬาออกเป็นตำแหน่ง ซึ่งในแต่ละตำแหน่งนั้นจะต้องมีความสามารถเฉพาะ หรือต้องใช้ทักษะเฉพาะที่เหมาะสมกับการเล่นในตำแหน่งนั้น ๆ และจะแตกต่างกันออกไป โดย โคล์แมน และ เรย์ (Coleman and Ray. 1976 : 14 - 15) ได้แบ่งตำแหน่งหน้าที่ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลออกเป็น 3 ตำแหน่งด้วยกัน คือ

1. ตำแหน่งการ์ด (Guard) จะยืนอยู่ไกลจากห่วงประตู บริเวณเส้นกึ่งกลางสนาม กับเส้นโยนโทษ การ์ดจะเป็นผู้ที่มีรูปร่างเล็กแต่คล่องแคล่ว
2. ตำแหน่งฟอร์เวิร์ด (Forward) จะยืนอยู่บริเวณด้านซ้ายหรือขวาของห่วงประตู เป็นผู้ที่มีรูปร่างสูง
3. ตำแหน่งเซนเตอร์ (Center) เป็นผู้เล่นที่มีรูปร่างสูงที่สุดในทีมจะยืนอยู่บริเวณใกล้ห่วงประตู

นอกจากนี้ เทอร์นบูลล์ (Turnbull. 1973 : 14 - 15) ยังได้กล่าวถึงการกำหนดหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนตามตำแหน่ง ซึ่งในขณะที่ทำการแข่งขันจะมีผู้เล่นในสนาม 5 คน โดยจะต้องแบ่งหน้าที่ในการเล่นออกเป็น 3 ตำแหน่ง ตามคุณสมบัติและความสามารถ โดยแบ่งเป็นตำแหน่งการ์ด ฟอร์เวิร์ด และเซนเตอร์ ทักษะพื้นฐานในการเล่นบาสเกตบอลประกอบไปด้วย

1. การทรงตัวและการเคลื่อนไหว

การทรงตัวและการเคลื่อนไหวในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ต้องอาศัยการทรงตัวและการเคลื่อนไหวที่ดีไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะยืน เดิน วิ่ง กระโดด หยุด หลอก หมุนตัว ตลอดทั้งขณะที่ครอบครองลูกบาสเกตบอล และไม่ได้ครอบครองลูกบาสเกตบอล

หลักสำคัญเกี่ยวกับการทรงตัว มีดังนี้

1. ยืนแยกเท้าห่างกันประมาณช่วงไหล่เป็นลักษณะที่ดีที่สุด
2. ให้น้ำหนักเฉลี่ยลงที่เท้าทั้งสองค่อนข้างเท่าเล็กน้อย
3. รับตัวไปข้างหน้า ไขว่
4. หน้ามองตรง
5. แขนกางออกเล็กน้อย ไม่เกร็ง

2. การครอบครองลูกบาสเกตบอล

การครอบครองลูกบาสเกตบอล หมายถึง การถือ การรับ การส่ง และการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ตลอดเวลาของการเล่น ผู้เล่นทุกคนจะต้องพยายามครอบครองลูกบาสเกตบอล เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ฝ่ายตนได้มากที่สุด (เจสซี่ พิมพ์พันธุ์. 2529 : 42 - 144)

การถือลูกบาสเกตบอล

การถือลูกบาสเกตบอลให้กางนิ้วมือออก นิ้วหัวแม่มือทั้งสองอยู่ทางด้านหลังค่อนข้างด้านบนเล็กน้อย และให้สัมผัสไปตามพื้นผิวของลูกบอล ข้อศอกกางออกเล็กน้อย ใช้ปลายนิ้วบังคับลูกบาสเกตบอล โดยปกติตำแหน่งการถือลูกบาสเกตบอลที่ดีคือ ถือลูกบาสเกตบอลให้อยู่ในระดับหน้าอก เพราะเป็นตำแหน่งที่สามารถส่งเลี้ยงลูกบาสเกตบอลหรือยิงประตูได้ดี และเป็นตำแหน่งที่เหมาะสมในการป้องกันลูกบาสเกตบอลจากการถูกฝ่ายตรงข้ามแย่งอีกด้วย (เจสซี่ พิมพ์พันธุ์. 2529 : 42 - 144)

การรับลูกบาสเกตบอล

การรับลูกบาสเกตบอล มี 3 ระดับ คือ

1. ระดับต่ำ
2. ระดับปานกลาง
3. ระดับสูง

หลักปฏิบัติในการรับลูกบาสเกตบอล

1. หันหน้าไปหาลูกบาสเกตบอล ตามองลูกบาสเกตบอล
2. กระจายความเร็วและทิศทางความสูงให้ดี
3. เคลื่อนตัวหรือก้าวเท้าหน้า เข้าตามเข้าไปหาลูกบาสเกตบอลที่ลอยมา
4. การรับลูกบาสเกตบอลต้องรับด้วยสองมือ โดยยื่นมือทั้งสองออกไปรับลูก

บาสเกตบอลข้างหน้า

5. เมื่อลูกบาสเกตบอลมาสัมผัสที่มือให้ผ่อนแรงเข้าหาตัว ดึงมาไว้ที่หน้าอก ข้อศอกกางออกเล็กน้อย

การส่งลูกบาสเกตบอล

การส่งลูกบาสเกตบอลจะรวมถึง การก้าวเท้า การใช้ข้อมือและนิ้วมือ การเหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอลมีหลายวิธี และมีหลักปฏิบัติดังนี้

1. ถือลูกบาสเกตบอลด้วยส่วนของนิ้วมือ และยื่นเท้าแยกแบบเท้าหน้าเท้าตาม หรือเท้าคู่ ลำตัวโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย ไม่เกร็ง

2. ใช้แรงส่งด้วยกล้ามเนื้อแขนและไหล่ให้พอดีกับผู้รับ

3. ก้าวเท้าข้างใดข้างหนึ่งตามทิศทางของลูกบาสเกตบอล เพื่อให้มีแรงส่งจากขาและสะโพกช่วย

4. ส่งด้วยข้อมือและปลายนิ้วมือ พร้อมกับเหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบาสเกตบอล

5. เป้าหมายอยู่ที่ระดับหน้าอกของผู้รับ เพราะเป็นตำแหน่งที่ผู้รับสามารถเล่นในขั้นต่อไปได้ดี (เจสซี่ จิมพ์สัน. 2529 : 70)

การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล

การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเป็นวิธีอย่างหนึ่งของฝ่ายรุก ที่จะดึงฝ่ายป้องกันให้ออกจากบริเวณเขตประตู หรือทำให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันมีเวลาจัดตำแหน่งในการยิงที่จะเล่นตามแผนต่อไป หรือเข้าทำประตูเมื่อมีโอกาสดี มีหลักปฏิบัติดังนี้

1. ยืนย่อเข้าเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ต่ำ
2. ศีรษะและลำตัวโน้มไปข้างหน้า สายตามองตำแหน่งของผู้เล่นคนอื่น ๆ
3. ลูกบาสเกตบอลอยู่ข้างหน้าก่อนไปด้านข้างเล็กน้อย
4. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลใช้ส่วนนิ้วมือ ข้อมือ และแขนพลักลูกบาสเกตบอลลงสู่พื้น

การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

- 4.1 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลสูงหรือการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว
- 4.2 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต่ำหรือการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเพื่อการ

ครอบครอง

3. การยิงประตูบาสเกตบอล

การยิงประตูบาสเกตบอลเป็นหัวใจสำคัญของการเล่นบาสเกตบอล ทีมใดที่ยิงประตูบาสเกตบอลได้แม่นยำกว่า ก็จะเป็นฝ่ายชนะ ระยะของการยิงประตูบาสเกตบอลแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะใกล้ ระยะกลาง และระยะไกล

- 3.1 การยิงประตูบาสเกตบอลระยะใกล้ คือ การยิงประตูในพื้นที่สี่เหลี่ยมคางหมู
- 3.2 การยิงประตูบาสเกตบอลระยะกลาง คือ การยิงประตูนอกเขตพื้นที่สี่เหลี่ยมคางหมู จนถึงเขตพื้นที่ 3 คะแนน
- 3.3 การยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล คือ การยิงประตูนอกเขตพื้นที่ระยะ 3 คะแนน

การยิงประตูบาสเกตบอล มี 3 แบบ คือ

1. การยิงประตูบาสเกตบอล (The set shot)
2. การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล (The jump shot)
3. การวิ่งกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล (The lay-up shot)

การเล่นเป็นทีม

การเล่นเป็นทีมประกอบไปด้วย

1. ฝ่ายรุก
2. ฝ่ายรับ

1. ฝ่ายรุก

ในขณะที่ลูกบาสเกตบอลอยู่ในการครอบครองของฝ่ายใด ฝ่ายนั้นก็จะเป็นฝ่ายรุก และเริ่มใช้กลยุทธ์ในการนำลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู เพื่อทำคะแนนเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง โดยประกอบทักษะของการรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล การหลอก การหลบหลีก การยิงประตูบาสเกตบอล และการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

2. ฝ่ายรับ

ฝ่ายรับคือฝ่ายที่มีได้ครอบครองลูกบาสเกตบอล และจะต้องป้องกันไม่ให้ฝ่ายคู่ต่อสู้เลี้ยงลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล หรือยิงประตูบาสเกตบอล ขณะเดียวกันก็พยายามแย่งลูกบาสเกตบอลมาครอบครองให้ได้ สิ่งจำเป็นสำหรับฝ่ายรับหรือฝ่ายป้องกัน ก็คือ การควบคุมร่างกาย (Body control) กล่าวคือจะต้องมีการทรงตัวที่ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว (ขวัญชัย เชาวสุริย. 2520 : 76) ความสามารถในการป้องกันของแต่ละบุคคลจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ประการดังนี้

1. การยืน (Stance)
2. การเคลื่อนไหวของเท้า (Foot work)
3. ตำแหน่งในการยืน (Position)

รูปแบบของการป้องกัน (Defensive formations)

รูปแบบของการป้องกันในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลที่นิยมในการแข่งขันก็มีอยู่ 2 แบบ คือ

1. การป้องกันแบบคนต่อคน (Man to Man Defense)
2. การป้องกันแบบตั้งโซนหรือตั้งป้อมรับ (Zone defense)

1. การป้องกันแบบคนต่อคน (Man to Man Defense)

การป้องกันแบบคนต่อคนเป็นวิธีการที่ผู้ป้องกันแต่ละคนจะต้องเลือกจับหรือเลือกคู่ที่มีความเหมาะสม และให้ได้เปรียบ เช่น ความสูง ความสามารถ ความเร็ว และนอกจากนี้การตามคู่ต่อสู้จะต้องตามตลอดเวลา ซึ่งป้องกันแบบนี้มีพื้นที่ที่จะป้องกันได้ตามแต่จะตกลงกันในทีม เช่น ป้องกันเต็มสนาม ป้องกันครึ่งสนาม เป็นต้น (สมรรถชัย น้อยศิริ. 2535 : 151)

2. การป้องกันแบบตั้งรับหรือตั้งป้อมรับ (Zone Defense)

การป้องกันแบบตั้งรับหรือตั้งป้อมรับ หมายถึง ผู้เล่นฝ่ายรับถูกมอบหมายให้รักษาภายในเขตที่กำหนดหน้าห่วงประตูเป็นส่วน ๆ เพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้เข้ามาในเขตของตน จนกระทั่งฝ่ายรุกพ้นเขตของตนไป (เจสซี่ ฟิมพ์พันธุ์. 2529 : 143 - 144)

รูปแบบของการตั้งรับหรือตั้งป้อมรับ มีดังนี้

- 2.1 แบบ 2-3
- 2.2 แบบ 3-2
- 2.3 แบบ 2-1-2
- 2.4 แบบ 1-2-2
- 2.5 แบบ 1-3-1
- 2.6 แบบ 2-2-1

ในปัจจุบันรูปแบบของการป้องกันในการแข่งขันบาสเกตบอลในประเทศไทย นิยมการป้องกันแบบคนต่อคนและการตั้งรับ หรือตั้งป้อมรับแบบ 2-3 และ 1-2-2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

แบบประเมินทักษะบาสเกตบอลของเทอร์ริเบิล (Terrible Basketball Rating)
(ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 79 - 80)

เทอร์ไรเบิล (Terrible) ได้ศึกษาและพัฒนาแบบวัดนี้มาจากเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับ บาสเกตบอล และการปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญ 5 คน (Five judge) สังเกตและให้คะแนน (Rate) ในชั้นเรียนบาสเกตบอล นักศึกษาหญิง 57 คน ได้ค่าความสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) ระหว่างผู้ให้คะแนน .63 - .87 และความเชื่อมั่น (Reliability) ระหว่างการให้คะแนนในวันที่ 1 และวันที่ 2 ของผู้ให้ คะแนนมีค่า 70 - .86 การให้คะแนน อาจใช้เพื่อนในชั้นเรียนหรือครูผู้ช่วยก็ได้

ข้อชี้แจง : แบบประเมินการให้คะแนน ใช้ขณะที่นักเรียนกำลังเล่นเกมบาสเกตบอล เพื่อวัดความสามารถทั้งหมดในการเล่น ถ้าครูเห็นว่านักเรียนคนหนึ่งคนใดเล่นได้ดีหรือมี มาตรฐานสูงกว่าแบบวัดนี้ หรือต่ำกว่าแบบวัดนี้ก็ให้บวกคะแนนเพิ่มเข้าไป หรือลบคะแนนออกจาก ความเหมาะสมได้

คะแนน	รายละเอียด
5 - ดีมาก (Excellent)	1. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก (รวมทั้งการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูบาสเกตบอล) 2. ยืนหรือเคลื่อนที่ไปอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม หากให้ทีมได้เปรียบสามารถเคลื่อนไหวและปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของเกมในขณะนั้น 3. การวิ่งตัดได้เหมาะสมกับสถานการณ์ 4. ช่วยในการตั้งรับได้ดี เช่น การกัน การเลี้ยงกับการยิงประตู และการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

คะแนน	รายละเอียด
4 - ดี (Good)	1. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก เป็นบางครั้งบางคราว เช่น บางครั้งเลี้ยงได้ดี แต่ส่งลูกไม่ดี หรือยิงประตูไม่เข้า 2. ตำแหน่งการยืนดีทำให้ทีมสามารถเป็นฝ่ายรุก และฝ่ายรับได้ทันต่อเวลา 3. บางครั้งไม่วิ่งตัด เมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม 4. บางครั้งไม่ช่วยในการสกัดกั้นการส่ง การเลี้ยง การกันคนยิงประตู หรือการกระโดด บาสเกตบอล
3 - ปานกลาง (Average)	1. ผู้เล่นไม่สามารถควบคุมลูกบาสเกตบอลได้อย่างสม่ำเสมอ เช่น บ่อยครั้งที่เลี้ยงเสีย ส่งดีแต่ยิงประตูไม่ลง 2. ไม่อยู่ในตำแหน่งที่ดีในการเล่น บ่อยครั้งที่ทั้งในการรับและการรุก บางครั้งทำให้การเคลื่อนที่ของทีมเสียเปรียบ 3. บางครั้งวิ่งตัดเมื่อมีโอกาส 4. บางครั้งก็ทำให้ทีมได้เปรียบ เช่น การป้องกัน การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การป้องกันการยิงประตู บาสเกตบอล หรือการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

คะแนน	รายละเอียด
2 - พอใช้ (Fair)	1. ผู้เล่นควบคุมลูกบาสเกตบอลไม่ได้ บางครั้งอาจเลี้ยงได้ดี แต่ยังไม่ดี หรือยิงประตูไม่ลง 2. บางครั้งอยู่ในตำแหน่งที่ดี แต่บางครั้งทำให้ทีมเคลื่อนที่ช้าไป 3. นาน ๆ ครั้งที่จะวิ่งตัดแม้จะมีโอกาสที่เหมาะสม 4. ในการตั้งรับนาน ๆ ครั้งที่จะช่วยในการสกัดกั้น การเลี้ยง การกัน การยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล
1 - แย่ (Poor)	1. ต้องแก้ไขทักษะพื้นฐานในการครอบครองลูกบาสเกตบอล ขาดความคล่องตัวในการใช้ทักษะพื้นฐานทั้งการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูบาสเกตบอล 2. ขาดความคิดที่จะยืนอยู่หรือเคลื่อนไปยังตำแหน่งที่เหมาะสม 3. ไม่มีการวิ่งตัด 4. ไม่ช่วยในการสกัดกั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นการส่งลูก การกัน การยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

แบบประเมินความสามารถกีฬาดาบสากลของ คูเบอร์ (Cooper Fencing Rating Scale) (พาณิชย์ ปิณฑา. 2526 : 199)

คะแนน	รายละเอียด
5 - ดีมาก	- นักดาบมีลักษณะท่าทางที่ดี มีการทรงตัวดี การแสดงออกดี เคลื่อนที่รวดเร็วแทบไม่เห็นจุดบกพร่อง
4 - ดี	- นักดาบมีลักษณะท่าทางที่ดี การทรงตัวและการเคลื่อนที่อยู่นิ่งดี แต่ไม่ถึงเกณฑ์ดีมาก
3 - ปานกลาง	- นักดาบอยู่ในลักษณะท่าทางที่ดีครึ่งหนึ่งของ การแสดงออกทั้งหมด การเคลื่อนไหว และการทรงตัวอยู่ในเกณฑ์ดี
2 - ต่ำ	- นักดาบมีลักษณะที่ดีเป็นบางครั้ง การเคลื่อนไหวมีจุดบกพร่อง และมีจุดอ่อนในท่าทางต่าง ๆ
1 - ต่ำมาก	- นักดาบมีลักษณะไม่ถูก การทรงตัวไม่ดี การเคลื่อนไหวมีจุดบกพร่อง และความรู้พื้นฐานน้อยมาก

งานวิจัยในประเทศไทย

นิตยา คาร์งวุฒิ (2524 : 40) ได้สร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติของนักเรียนพยาบาล โดยใช้แบบประเมินเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ประเมินนักเรียนผู้ช่วยพยาบาล โรงพยาบาลทรวงอก นนทบุรี จำนวน 75 คน พบว่า

1. ค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลทั้งฉบับ .96 ค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติของผู้ทำการประเมินกลุ่มที่ 1 เท่ากับ .96 กลุ่มที่ 2 เท่ากับ .96 และกลุ่มที่ 3 เท่ากับ .96 เช่นเดียวกัน แสดงว่าเกณฑ์ประเมินผลที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง
2. ความเที่ยงของการให้คะแนนของผู้ทำการประเมิน 1 กลุ่ม ได้เท่ากับ .661 และได้ค่าความเที่ยงของการให้คะแนนของผู้ทำการประเมินทั้ง 3 กลุ่ม ได้เท่ากับ .854
3. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบประเมินจากคะแนนที่ผู้ประเมินสองคนใช้ประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนโดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient)
4. หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item discrimination) ของแบบประเมินจากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมินแต่ละคนที่ได้จากการประเมินโดยวิธีการแจกแจงที (t - distribution)

ประชา ทองศิริ (2528 : 62) ได้ทำการศึกษาแบบประเมินค่าความสามารถทางกระป๋องของ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา แบบประเมินค่าความสามารถเฉพาะทางกระป๋อง แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีจำนวน 39 ข้อ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดกรุงเทพฯ ที่ผ่านการเรียนวิชากระป๋องมาแล้ว ปีการศึกษา 2527 จำนวน 50 คน ผลการวิจัยดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมิน โดยใช้ดูผลพินิจของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านคือ อาจารย์วิจิต ชีเชิญ อาจารย์ชุนท์ รุ่งประพันธ์ รศ.ชัยชัย โจนารัตน์ ผศ.ชูชีพ นิมวงศ์ และอาจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์ มีดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม ระหว่าง 0.6 - 1.00 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงสามารถนำไปใช้ได้

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบประเมินเท่ากับ .9654 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

3. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่า ความเป็นปรนัยเท่ากับ .82 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเป็นปรนัยสูง

4. ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมิน โดยวิธีแจกแจงที่พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมินระหว่าง 3.4394 - 34.5768 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบประเมินที่สร้างขึ้นมีค่าอำนาจจำแนกรายชื่ออยู่ในระดับสูง

ดารณี นวพันธุ์ (2528 : 85) ได้ทำการศึกษาแบบประเมินค่าความสามารถลีลาศ สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นแบบประเมินค่าความสามารถเฉพาะทางทักษะลีลาศ แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีจำนวน 16 ข้อ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชลบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาลีลาศ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบประเมิน โดยใช้บุคคลประเมินค่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม ระหว่าง .8 - 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง จากคะแนนรวมผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ มีค่าความเที่ยงตรงทั้ง 16 ข้อ มีคะแนนระหว่าง .3837 - .8550 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินค่าเท่ากับ .8868 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่า โดยผู้ประเมิน 3 คน คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ มีค่า .45 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมินโดยวิธีแจกแจงที่พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายชื่อแบบประเมินระหว่าง 4.286 - 14.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมถวิล ชาอุทัย (2537 : 83) ได้ทำการศึกษาแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประเมินความสามารถทางทักษะเฉพาะบุคคล ความสามารถในการเล่นเป็นทีม และพฤติกรรมในขณะที่เล่นเป็นทีม แบบประเมินมาตราส่วนจำนวน 11 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ฝ่ายมัธยมรัชดาภิเษก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ผ่านการเรียนบาสเกตบอล 1 มาแล้ว และกำลังเรียนบาสเกตบอล 2 จำนวน 80 คน แบ่งเป็นนักเรียนหญิง 40 คน และนักเรียนชาย 40 คน พบว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบประเมิน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม เท่ากับ 1.0
2. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมิน ระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 ประเมินนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.88 และนักเรียนชาย เท่ากับ 0.77 ผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 3 ประเมินนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.86 และนักเรียนชาย เท่ากับ 0.82 และผู้ประเมินคนที่ 2 กับคนที่ 3 ประเมินนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.91 และนักเรียนชาย เท่ากับ 0.83 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ประเมินนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.91 และประเมินนักเรียนชาย เท่ากับ 0.92 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของแบบประเมิน พบว่า นักเรียนหญิงทำคะแนนสูงสุดได้ 132 ตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99.50 และทำคะแนนต่ำสุดได้ 70 ตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0.50 สำหรับนักเรียนชายทำคะแนนสูงสุดได้ 140 ตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99.50 และทำคะแนนต่ำสุดได้ 83 ตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1.50

สมมติฐานในการศึกษา

แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง สำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ด้วยพระราชทาน ก. ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัยสูง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ นักกีฬาบาสเกตบอลชายด้วยพระราชทาน ก. ของสโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรธนาคารกสิกรไทย สโมสรธนาคารนครหลวงไทย และ สโมสรปิโตรเลียม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย โดยได้มาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 40 คน แบ่งออกเป็น 3 ตำแหน่ง ดังนี้คือ

ตาราง 1 แสดงจำนวนตำแหน่งต่าง ๆ ในการเล่นบาสเกตบอล

ตำแหน่ง	จำนวนนักกีฬา		รวม
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	
การ์ด	4	4	8
ฟอร์เวิร์ด	8	8	16
เซนเตอร์	8	8	16
รวม	20	20	40

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาชาย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาคุณสมบัติของตำแหน่งการ์ด ตำแหน่งฟอร์เวิร์ด ตำแหน่งเซนเตอร์ และศึกษาทักษะต่าง ๆ ที่ใช้เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย
2. ศึกษาตำรา เอกสาร ระเบียบการวัดผล และระเบียบกติกา ในการเล่นบาสเกตบอลเป็นทีม
3. สัมภาษณ์ผู้ฝึกสอนบาสเกตบอล และผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการสอนบาสเกตบอล เพื่อกำหนดขอบเขตของการประเมินว่าจะประเมินการเล่นด้านใดบ้าง
4. นำขอบเขตที่ได้ในข้อ 3 มาสร้างรายการย่อยของแบบประเมินแต่ละด้าน
5. นำแบบประเมินที่ได้ในข้อ 4 ไปให้ประธานและกรรมการควบคุมปริณิญาพันธ์ตรวจสอบ
6. นำแบบประเมินจากข้อ 5 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสามท่านตรวจสอบคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมเกียรติ อักษรถึง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ ตรวจสอบในด้านความครอบคลุมตามคุณสมบัติและแบบประเมินของแต่ละตำแหน่ง
7. นำแบบประเมินมาแก้ไขและปรับปรุง แล้วนำมาสร้างแบบประเมินความสามารถในลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก ซึ่งกำหนดค่าให้คะแนนดังนี้ 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ
8. นำแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปประเมินกับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย สโมสรธนาคารศรีนคร โดยแยกเป็นตำแหน่ง รวมทั้งสิ้น 10 คน ไปทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ก่อนที่จะนำมาประเมินกับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำงานวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้ฝึกสอนของแต่ละสโมสร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการวิจัย
 2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และวิธีการประเมินแบบประเมินและพิจารณาข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น
 3. ก่อนทำการประเมิน ผู้วิจัยอธิบายและสาธิตวิธีการประเมินให้แก่ผู้ประเมินและกลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงวิธีการประเมิน ในการประเมินจะประเมิน 3 ครั้ง แต่แต่ละครั้งใช้เวลาการประเมิน 10 นาที ในการแข่งขันจริง
 4. ผู้ประเมิน คือ ผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลของแต่ละสโมสร จำนวน 3 ท่าน ทำการประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล ขณะแข่งขันหรือขณะเล่นเป็นทีม
- การประเมินแต่ละครั้งนั้น จะใช้ผู้ประเมินทั้ง 3 ท่านสลับการประเมินแต่ละตำแหน่ง ดังนี้

<u>ประเมินครั้งที่ 1</u>	ผู้ประเมินคนที่ 1	ประเมินตำแหน่ง	การ์ด
	ผู้ประเมินคนที่ 2	ประเมินตำแหน่ง	ฟอร์เวิร์ด
	ผู้ประเมินคนที่ 3	ประเมินตำแหน่ง	เซนเตอร์
<u>ประเมินครั้งที่ 2</u>	ผู้ประเมินคนที่ 1	ประเมินตำแหน่ง	เซนเตอร์
	ผู้ประเมินคนที่ 2	ประเมินตำแหน่ง	การ์ด
	ผู้ประเมินคนที่ 3	ประเมินตำแหน่ง	ฟอร์เวิร์ด
<u>ประเมินครั้งที่ 3</u>	ผู้ประเมินคนที่ 1	ประเมินตำแหน่ง	ฟอร์เวิร์ด
	ผู้ประเมินคนที่ 2	ประเมินตำแหน่ง	เซนเตอร์
	ผู้ประเมินคนที่ 3	ประเมินตำแหน่ง	การ์ด

วิธีจัดการกับข้อมูล

น้ำหนักที่ได้จากการประเมินมาหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยใช้โคสแควร์ (χ^2)
2. แสดงความสัมพันธ์ภายใน จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชายจากแบบประเมิน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ของแต่ละตำแหน่ง
3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของแต่ละตำแหน่ง
4. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) จากคะแนนรวม ความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation)
5. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

SCORE	แทน	คะแนนความสามารถในการเล่นเทนนิสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย
I_1	แทน	แบบประเมินความสามารถในการเล่นเทนนิสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งการ์ด
I_2	แทน	แบบประเมินความสามารถในการเล่นเทนนิสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งฟอร์เวิร์ด
I_3	แทน	แบบประเมินความสามารถในการเล่นเทนนิสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งเซนเตอร์
E_1	แทน	ผู้ประเมินคนที่ 1
E_2	แทน	ผู้ประเมินคนที่ 2
E_3	แทน	ผู้ประเมินคนที่ 3
G_1	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งการ์ดในชุดที่ 1
G_2	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งการ์ดในชุดที่ 2
F_1	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งฟอร์เวิร์ดในชุดที่ 1
F_2	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งฟอร์เวิร์ดในชุดที่ 2
C_1	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งฟอร์เวิร์ดในชุดที่ 1
C_2	แทน	ผู้เล่นตำแหน่งฟอร์เวิร์ดในชุดที่ 2
N	แทน	จำนวนผู้รับการทดสอบ
r	แทน	ค่าความสัมพันธ์
S_1	แทน	คะแนนจากแบบประเมินรายการที่ 1

S_2	แทน คะแนนจากแบบประเมินรายการที่ 2
S_3	แทน คะแนนจากแบบประเมินรายการที่ 3
S_T	แทน คะแนนจากแบบประเมินรวม

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล เฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นขั้นตอนดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชายในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยใช้ไคสแควร์ (χ^2)
2. แสดงความสัมพันธ์ภายในจากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล เฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย จากแบบประเมิน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ของแต่ละตำแหน่ง
3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของแต่ละตำแหน่ง
4. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) จากคะแนนรวมความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation)
5. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 2 แสดงความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละรายการ และรวมทั้งฉบับของกลุ่มทดลอง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ของแต่ละตำแหน่ง ($N = 2, 4, 4$)

รายการทดสอบ ตำแหน่ง					
	S_1	S_2	S_3	S_T	
การ์ด	S_1	*	1	1	1
	S_2		*	0	0
	S_3			*	0
	S_T				*
ฟอร์เวิร์ด	S_1	*	0.4	0.6	0.7
	S_2		*	0.5	0.9
	S_3			*	0.8
	S_T				*
เซนเตอร์	S_1	*	0.3	-0.3	0.8
	S_2		*	0	0.7
	S_3			*	-0.5
	S_T				*

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.997$$

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.811$$

จากตาราง 2 แสดงว่าความสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบทดสอบแต่ละรายการของตำแหน่งการ์ด รายการที่ 1 กับรายการที่ 2 รายการที่ 1 กับรายการที่ 3 และรายการที่ 1 กับคะแนนรวมมีค่าเท่ากับทุกรายการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับผู้อื่น ๆ มีค่าเท่ากับ 0

ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละรายการของตำแหน่งฟอร์เวิร์ดทุกคู่มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่าง 0.4 ถึง 0.6 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างรายการทดสอบกับคะแนนรวมมีค่าระหว่าง 0.7 ถึง 0.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละรายการของตำแหน่งเซนเตอร์รายการที่ 1 กับรายการที่ 2 มีค่า 0.3 รายการที่ 1 กับรายการที่ 3 มีค่า -0.3 รายการที่ 2 กับรายการที่ 3 มีค่า 0 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และรายการที่ 1, 2 และรายการที่ 3 กับคะแนนรวมมีค่า 0.8, 0.7 และ -0.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 แสดงค่าความเที่ยงตรงจากคะแนนความสามารถในการเล่นสเกตบอล

เฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยใช้ไคสแควร์

(χ^2) (N = 8, 16, 16)

สโมสร ตำแหน่ง	ธ.กรุงเทพ		ธ.นครหลวงไทย		ธ.กลสิกรไทย		การปิโตรเลียม		รวม
	ชุด 1	ชุด 2	ชุด 1	ชุด 2	ชุด 1	ชุด 2	ชุด 1	ชุด 2	
การ์ด	0.333	0.520	0.020	0.083	0.333	0.333	0.750	0.333	2.705
ฟอร์เวิร์ด	2.249	0.383	0.192	0.692	0.614	1.403	0.095	0.038	5.666
เซนเตอร์	0.999	1.384	0.019	0.307	0.173	0.249	1.306	0.192	4.629

$$\alpha = K - 1 = 8 - 1 = 7 : \chi^2 = 14.067$$

$$\alpha = K - 1 = 16 - 1 = 15 : \chi^2 = 24.996$$

จากตาราง 3 คะแนนความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 มีคะแนนความถี่ความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากการประเมินจริงกับคะแนนความถี่ความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากความคาดหวังไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05

ตาราง 4 แสดงค่าความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ
โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน ของแต่ละตำแหน่ง (N = 8, 16, 16)

รายการทดสอบ ตำแหน่ง					
		S ₁	S ₂	S ₃	S _T
การ์ด	S ₁	*	0.562	0.667	0.774*
	S ₂		*	0.834*	0.822*
	S ₃			*	0.941*
	S _T				*
ฟอร์เวิร์ด	S ₁	*	0.912*	0.975*	0.783*
	S ₂		*	0.923*	0.818*
	S ₃			*	0.764*
	S _T				*
เจนเตอร์	S ₁	*	0.975*	0.970*	0.990*
	S ₂		*	0.956*	0.867*
	S ₃			*	0.896*
	S _T				*

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.707$$

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.497$$

จากตาราง 4 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละรายการของตำแหน่ง
 การ์ด รายการที่ 1 กับรายการที่ 2 มีความสัมพันธ์ 0.562 อย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05
 รายการที่ 1 กับรายการที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.667 อย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 รายการ
 ที่ 2 กับรายการที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.834 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ
 รายการที่ 1 กับด้านคะแนนรวมมีความสัมพันธ์ 0.774 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 รายการ
 ที่ 2 กับรายการที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.834 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 รายการที่ 2 กับ
 ด้านคะแนนรวมมีความสัมพันธ์ 0.822 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 รายการที่ 3 กับด้านคะแนน
 รวมมีความสัมพันธ์ 0.941 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละรายการของตำแหน่งพอร์เทียร์และตำแหน่ง
 เซนเตอร์ทุกรายการ มีความสัมพันธ์ระหว่าง 0.764 ถึง 0.990 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .05

ตาราง 5 แสดงค่าความเชื่อมั่น จากการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งจับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ($N = 8, 16, 16$)

รายการทดสอบ ตำแหน่ง	S_1	S_2	S_3	คะแนนรวม ครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2
	รายการที่ 1 ครั้งที่ 1 รายการที่ 1 ครั้งที่ 2	รายการที่ 2 ครั้งที่ 1 รายการที่ 2 ครั้งที่ 2	รายการที่ 3 ครั้งที่ 1 รายการที่ 3 ครั้งที่ 2	
การ์ด	0.655	0.500	0.858*	0.346
ฟอร์เวิร์ด	0.943*	0.930	0.939*	0.714
เซนเตอร์	0.986*	0.903	0.977	0.900

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.707$$

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.497$$

จากตาราง 5 แสดงความเชื่อมั่น จากการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งจับ ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ความเชื่อมั่นของตำแหน่งการ์ด ทุกรายการมีความเชื่อมั่น ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = 0.346 - 0.655$) ยกเว้นรายการที่ 3 มีความเชื่อมั่นระดับ สูง ($r = 0.858$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเชื่อมั่นของตำแหน่งฟอร์เวิร์ด และตำแหน่งเซนเตอร์ ทุกรายการมีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับสูง ($r = 0.903 - 0.986$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 แสดงค่าความเป็นปรนัยจากคะแนนรวมความสามารถในการเฝ้าระวังบุคคลเฉพาะตำแหน่ง การรู้ค พอร์ควีร์ค และเซนเคอร์ จาก ผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน ($N = 8, 16, 16$)

ผู้ประเมิน ตำแหน่ง	$E_1 - E_2$			S_T	$E_1 - E_3$			S_T	$E_2 - E_3$			S_T
	S_1	S_2	S_3		S_1	S_2	S_3		S_1	S_2	S_3	
การรู้ค	0.655	0.500	0.858*	0.084	0.596	0.715*	0.858*	0.072	0.441	0.691	0.715*	0.131
พอร์ควีร์ค	0.805*	0.895*	0.942*	0.518*	0.884*	0.824*	0.940*	0.652*	0.920*	0.862*	0.949*	0.723*
เซนเคอร์	0.923*	0.875*	0.974*	0.753*	0.890*	0.893*	0.952*	0.861*	0.915*	0.865*	0.940*	0.796*

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.707$$

$$\alpha = .05 \quad df = N - 2, \quad r = 0.497$$

จากตาราง 6 แสดงค่าความสัมพันธ์ในการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ในตำแหน่ง การรู้คดังนี้

ตอนที่ 1 คนที่ 1 กับคนที่ 2 มีความสัมพันธ์ 0.655 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

คนที่ 1 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.596 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

คนที่ 2 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.441 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

ตอนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 2 มีความสัมพันธ์ 0.500 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

คนที่ 1 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.715 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

คนที่ 2 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.691 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

ตอนที่ 3 คนที่ 1 กับคนที่ 2 มีความสัมพันธ์ 0.858 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

คนที่ 1 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.858 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

คนที่ 2 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.715 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

คะแนนรวม คนที่ 1 กับคนที่ 2 มีความสัมพันธ์ 0.084 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คนที่ 1 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.072 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คนที่ 2 กับคนที่ 3 มีความสัมพันธ์ 0.131 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ในการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ในตำแหน่งฟอร์เวิร์ดและตำแหน่ง
เซนเตอร์ ทุกคู่มีความสัมพันธ์ระหว่าง 0.518 ถึง 0.974 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับ
นักกีฬาบาสเกตบอลชาย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลชายด้วยพระราชทาน ก
ประกอบด้วยสโมสรสมัครเล่นกรุงเทพมหานคร สโมสรสมัครเล่นกสิกรไทย สโมสรสมัครเล่นนครหลวงไทย
และสโมสรสมัครเล่นที่เข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ก ของสมาคม
บาสเกตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี 2538 จำนวน 40 คน โดยใช้
วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) และแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามตำแหน่ง
ที่ศึกษาวิจัยออกเป็น 3 ตำแหน่งตามตำแหน่งการเล่นและจำนวน ดังนี้คือ

ตำแหน่งการ์ด 8 คน

ตำแหน่งฟอร์เวิร์ด 16 คน

ตำแหน่งเซนเตอร์ 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีทั้งหมด 3 ตำแหน่ง แต่ละตำแหน่งมี 3 ด้าน ตำแหน่งการ์ดมีแบบประเมิน 3 ด้าน รวม 12 ข้อ ตำแหน่งฟอร์เวิร์ด และตำแหน่งเซนเตอร์มีแบบประเมิน 3 ด้าน รวม 13 ข้อ แบบประเมินทั้ง 3 ด้านประกอบด้วย

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล
2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นทีม
3. แบบประเมินพฤติกรรมในขณะที่เล่นบาสเกตบอล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยใช้ไคสแควร์ (χ^2)
2. แสดงความสัมพันธ์ภายในจากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย จากแบบประเมินโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ของแต่ละตำแหน่ง
3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากการทดสอบแต่ละรายการ และรวมทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของแต่ละตำแหน่ง
4. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) จากคะแนนรวมความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation)

5. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

สรุปผลการค้นคว้า

ผลจากการนำเครื่องมือไปใช้

1. ความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละด้านและรวมทั้งฉบับ มีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าความเที่ยงตรง (Validity) จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 มีคะแนนความดีความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากการประเมินจริงกับคะแนนความดีความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากความคาดหวังไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05

3. ความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ มีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ของรายการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) จากคะแนนรวมความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งจากผู้ประเมินคนที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1 กับคนที่ 3 และคนที่ 2 กับคนที่ 3 ของชุดที่ 1 และชุดที่ 2 ในตำแหน่งการ์ด มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในตำแหน่งฟอร์เวิร์ดและเซนเตอร์ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในชุดที่ 1 และชุดที่ 2 มีคะแนนความถี่ความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากการประเมินจริง กับคะแนนความถี่ความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งที่ได้จากความคาดหวัง ไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05

2. การหาความสัมพันธ์ภายในของแบบประเมินค่าความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล โดยแสดงความสัมพันธ์ภายในของรายการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ มีค่าความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 0.764 - 0.99 แสดงว่ามีค่าความสัมพันธ์ในระดับสูง ซึ่ง ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร. 2513 : 110) ได้กล่าวว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90 ถือว่ามีค่าความสัมพันธ์ในระดับสูง ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถฉบับนี้จะนำไปประเมินกับกลุ่มตัวอย่างก็ครั้งก็ตามก็จะได้คะแนน เท่าเดิม แสดงให้เห็นความคงที่ของแบบประเมิน (ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524 : 163)

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบประเมินค่าความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล โดยแสดงความเชื่อมั่นของรายการทดสอบแต่ละรายการและรวมทั้งฉบับ ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ความเชื่อมั่นของตำแหน่งการดีดทุกรายการมีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความเชื่อมั่นของตำแหน่ง พอร์เวิร์ดและเซนเตอร์ มีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) แบบประเมินค่าความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล โดยเฉพาะในตำแหน่งพอร์เวิร์ดและเซนเตอร์ มีค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 0.518 - 0.974 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล มีค่าความเป็นปรนัยในระดับสูง ซึ่ง ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร. 2513 : 110) ได้กล่าวว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90

มีความสัมพันธ์ระดับสูง ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถในการเล่นสเกตบอลโดยเฉพาะตำแหน่งสามารถนำไปประเมินค่าความสามารถของนักกีฬาได้แสดงให้เห็นว่ามีความชัดเจนในข้อทดสอบ วิธีตรวจหาคะแนนและการแปลความหมายการให้คะแนนแม้จะมีผู้ประเมินหลายคนก็สามารถให้คะแนนได้เหมือนกัน

5. การวิเคราะห์ผลและอภิปรายผล ในการหาความเที่ยงตรง ความสัมพันธ์ภายในความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัย ของตำแหน่งการ์ด จะมีค่าอยู่ในระดับต้นและระดับปานกลาง สาเหตุที่ได้ค่าออกมาในลักษณะนี้เกิดจากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อย จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ค่าต่าง ๆ ออกมาในระดับต้นและระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำแบบประเมินค่านี้ไปปรับปรุงแก้ไขในด้านต่าง ๆ ที่ยังบกพร่อง โดยเฉพาะตำแหน่งการ์ด ควรจะเพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนมากขึ้น แล้วนำมาประเมินกับกลุ่มตัวอย่างเดิม
2. ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย
3. ควรนำแบบประเมินนี้ไปใช้ประเมินกับกีฬาบาสเกตบอลกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป
4. ควรเพิ่มเวลาในการประเมินความสามารถเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาให้มากกว่าที่ผู้วิจัยที่ใช้ประเมิน เพราะเราจะได้เห็นถึงการแสดงความสามารถของนักกีฬาแต่ละคนได้เป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ขวัญชัย เขาว์สุโข. คู่มือการสอนวิชาบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2520.
- จรินทร์ ชานีรัตน์. การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์. 2519.
- เจสีย์ พิมพ์พันธุ์. บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2529.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2518.
- คารณีน นวพันธุ์. แบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2528.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. การสร้างแบบทดสอบกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.
- _____. เทคนิคและทักษะกีฬาบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.
- นิตยา คาร์งวุฒิ. การสร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษากาบัดิษของนักเรียนผู้ช่วยพยาบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2524.
- ประกิจ รัตนสุวรรณ. การวัดผลและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2525.
- ประชา ทองศิริ. แบบประเมินค่าความสามารถทางกระบี่กระบองสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2528.
- ประภัสร นิยมธรรม และธีระ สุมิตร. การพัฒนาและประเมินผลจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เฟื่องอักษร. 2518.
- ผาณิต บิลมาศ. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2530.

เยาวดี ราชชัยกุล. "หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา," วารสารครุศาสตร์. 5 : 14
กันยายน - ตุลาคม, 2521.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
พื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
2528.

วิเชียร เกตุสิงห์. การวัดผลการศึกษาและสถิติเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2517.

วิริยา บุญชัย. การทดสอบและการวัดผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช. 2523.

สมรรถชัย น้อยศิริ. บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2535.

สมถวิล ชาอุทัย. แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. รวมบทความทางการประเมินโครงการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528.

สุภาพ วาดเขียน และอรพินธ์ โภชนดา. การประเมินผลการเรียนการสอน.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

สุมาลี เพชรศิริ. แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527.

แสงโรสม ทิพทวี. การสร้างแบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง.
ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
2534.

อานาจ บุญอ้อม. การศึกษาผลการใช้โครงการสอนบาสเกตบอลสองแบบ. ปริชญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

- Coleman, Brian and Peter Ray. Basketball. Great Britain : Redwood Burn Limited. Trowbridge & Esher. 1976.
- Hopkins, Charles D. and Richard L. Antes. Classroom Testing. Itasca : FE. Peacock Publishers Inc., 1976.
- John, Nixon E. and Jewett E. Ann. Interduction to Physical Education. 8th ed. West Washington Square : Sounders Company, 1974.
- Johnson, Barry L. and Jock K. Nelson. "Basic Concepts in Test Evaluation," Practical Measurements for Evaluation in Physical Education. 4th ed. Minesota : Burgess Internation Group Inc., 1986.
- Marshall, Jon Clark and Loydy Wesley Hales, Classroom Test Construction. California : Addison Wesley Publishing Company. 1971.
- Mathews, Donald K. Measurement in Physical Education. Philadelphia : N.B. Savnders Company. 1978.
- Noll, Victor H. Introduction to Education Measurement. 2nd ed. Boston : Houghton Mifflin Company, 1965.
- Scriven, M. "The Methodology of Evaluation," Curriculum Evaluation. Chicago : Rand McNally, 1967.
- Turnbull, A.C. Basketball for Women. Queen University London : Addison Wesley Publishing Company, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง
สำหรับนักกีฬาชาย

ความสามารถเฉพาะตำแหน่งการคัด

1. ความสามารถใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

- 1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล และการรับลูกบาสเกตบอล)
- 1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล)
- 1.3 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็วเพื่อต้องการเคลื่อนที่เร็ว เลี้ยงลูกบาสเกตบอลช้า เพื่อดึงให้เกมช้า การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเพื่อหลบหลีกคู่แข่ง
- 1.4 การหลอกคู่แข่งเพื่อรับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอลและยิงประตู

2. ความสามารถในการเล่นเป็นทีม

- 2.1 เป็นผู้กำหนดเกมการรุกและแผนการเล่นขณะเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ
- 2.2 อยู่ในพื้นที่การเล่นขณะเป็นฝ่ายรุก (สามารถส่งลูกบาสเกตบอล รับลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้)
- 2.3 อยู่ในพื้นที่การเล่นขณะเป็นฝ่ายรับ
- 2.4 สามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมได้อย่างแม่นยำ

3. พฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

- 3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่งการคัด
- 3.2 ความสามารถแก้ปัญหาขณะเล่น
- 3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ความสามารถเฉพาะตำแหน่งพอร์เตอร์

1. ความสามารถในการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

- 1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล และการรับลูกบาสเกตบอล)
- 1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล)
- 1.3 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลได้ดี
- 1.4 การหลอกคู่แข่งจนเข้ารับลูกบาสเกตบอล และยิงประตู
- 1.5 การแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ
- 1.6 การสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอล

2. ความสามารถในการเล่นเป็นทีม

- 2.1 อยู่ในตำแหน่งการเล่นเป็นฝ่ายรุก
- 2.2 การเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู
- 2.3 การส่งบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู
- 2.4 อยู่ในพื้นที่การเล่นขณะเป็นฝ่ายรับ
- 2.5 ป้องกันการเข้าแย่งของคู่แข่ง

3. พฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

- 3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่งพอร์เตอร์
- 3.2 ความสามารถแก้ปัญหาขณะเล่น
- 3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ความสามารถเฉพาะตำแหน่งงานเตอร์

1. ความสามารถในการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

- 1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล และการรับลูกบาสเกตบอล)
- 1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง)
- 1.3 การหลอก การหลบหลีก และการหมุนตัว
- 1.4 การสกัดกั้นไม่ให้คู่ต่อสู้รับลูกบาสเกตบอล

2. ความสามารถในการเล่นเป็นทีม

- 2.1 อยู่ในตำแหน่งการเล่นในฝ่ายรุกและฝ่ายรับ
- 2.2 การเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู
- 2.3 การส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู
- 2.4 อยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้
- 2.5 การแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตู (เมื่อเป็นฝ่ายรุก ฝ่ายรับ)
- 2.6 สามารถก้ำกึ่งคู่แข่งจนทำให้เพื่อนร่วมทีมได้

3. พฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

- 3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่งงานเตอร์
- 3.2 ความสามารถแก้ปัญหาขณะเล่นเป็นทีม
- 3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

แบบประเมินความสามารถในการเล่นสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาชาย

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ทดสอบ)

สโมสร.....

ตำแหน่ง..... การ์ด..... หมายเลข

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ประเมิน)

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วย

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล
2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นเป็นทีม
3. แบบประเมินพฤติกรรมขณะเล่นสเกตบอล

ซึ่งแบบประเมินจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่ามี 5 ระดับ เรียงตามลำดับดังนี้

ก. ดีมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
ข. ดี	กำหนดคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ค. ปานกลาง	กำหนดคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
ง. ต่ำ	กำหนดคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
จ. ต่ำมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล)

- ก. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดี
- ค. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้
- ง. ผู้เล่นครอบครองลูกบาสเกตบอลได้
- จ. ผู้เล่นต้องปรับปรุงทักษะการครอบครองลูกบาสเกตบอล

1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล)

- ก. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นยิงประตูในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถเข้ายิงประตูเลย

1.3 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว (เพื่อต้องการเคลื่อนที่เร็ว)

- ก. ผู้เล่นสามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็วเมื่อต้องการเคลื่อนที่เร็วทุกครั้งได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็วได้ดี
- ค. ผู้เล่นเลี้ยงลูกบาสเกตบอลได้บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเลย

1.4 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซ้ำ (เพื่อต้องการดึงเกมให้ซ้ำ)

- ก. ผู้เล่นสามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซ้ำเมื่อต้องการดึงเกมให้ซ้ำทุกครั้งได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซ้ำได้บางครั้งได้ดีเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นเลี้ยงลูกบาสเกตบอลได้บางครั้งได้เมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซ้ำ
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซ้ำเลย

1.5 การหลอกคู่แข่งขึ้น (เพื่อรับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอลและยิงประตู)

- ก. ผู้เล่นสามารถหลอกคู่แข่งขึ้นได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถหลอกคู่แข่งขึ้นได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นหลอกคู่แข่งขึ้นในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะหลอกคู่แข่งขึ้น
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถหลอกคู่แข่งขึ้นเลย

2. แบบประเมินความสามารถการเล่นเป็นทีม

2.1 เป็นผู้กำหนดเกมการรุกและแผนการเล่น

- ก. ผู้เล่นสามารถกำหนดเกมการรุกและแผนการเล่นได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถกำหนดเกมการรุกและแผนการเล่นได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นกำหนดเกมการรุกและแผนการเล่นในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นกำหนดเกมการรุกและแผนการเล่น
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถกำหนดเกมการรุกและแผนการเล่น

2.2 อยู่ในพื้นที่ขณะเล่นเป็นฝ่ายรุก (ส่งลูกบาสเกตบอล รับลูกบาสเกตบอล ยิงประตูได้)

- ก. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น ทำให้รับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้ทุกครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบในการรุก
- ข. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น ทำให้รับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้บางครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบในบางครั้งของการรุก
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์

2.3 อยู่ในพื้นที่ขณะเล่นเป็นฝ่ายป้องกัน

- ก. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้ถูกต้อง ป้องกันได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้ถูกต้องบางครั้ง ป้องกันได้ดี
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกัน
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้เลย

2.4 สามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมได้อย่างแม่นยำ

- ก. ผู้เล่นสามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมได้อย่างแม่นยำทุกครั้ง เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมได้อย่างแม่นยำบางครั้ง เมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมได้บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีม
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีม

3. พฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่งการรด์

- ก. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ดีบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะรับผิดชอบต่อตำแหน่ง
- จ. ผู้เล่นไม่รับผิดชอบต่อตำแหน่งเลย

3.2 ความสามารถในการแก้ปัญหาขณะเล่นเป็นทีม

- ก. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะเล่นได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะเล่นได้ดีในบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะเล่นได้ดี เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นจะสามารถแก้ปัญหาในขณะเล่นได้บ้าง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นแก้ปัญหาในขณะเล่นได้น้อยมาก

3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของผู้เล่น

- ก. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่น
- ข. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่นในบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬานานบางครั้ง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นไม่เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาชาย

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ทดสอบ)

สโมสร.....

ตำแหน่ง.....พอร์เวิร์ค (ปีก)..... หมายเลข

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ประเมิน)

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วย

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล
2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นเป็นทีม
3. แบบประเมินพฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

ซึ่งแบบประเมินจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่ามี 5 ระดับ เรียงตามลำดับดังนี้

ก. ดีมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
ข. ดี	กำหนดคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ค. ปานกลาง	กำหนดคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
ง. ต่ำ	กำหนดคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
จ. ต่ำมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

1. แบบประเมินความสามารถในการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล)

- ก. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดี
- ค. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีบางครั้ง
- ง. ผู้เล่นครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ในบางครั้ง
- จ. ผู้เล่นครอบครองลูกบาสเกตบอลได้น้อยมาก

1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล)

- ก. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นยิงประตูในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถเข้าถึงประตูเลย

1.3 การหลอกคู่แข่ง (รับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล ยิงประตู)

- ก. ผู้เล่นสามารถหลอกคู่แข่งได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถหลอกคู่แข่งได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นหลอกคู่แข่งในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะหลอกคู่แข่ง
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถหลอกคู่แข่งเลย

1.4 การแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตู ขณะ เป็นฝ่ายรับและฝ่ายรุก

- ก. ผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลได้ทุกครั้งที่มีการยิงประตู
- ข. ผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลได้บางครั้งที่มีการยิงประตู
- ค. ผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลในบางครั้งที่มีการยิงประตู
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลที่มีการยิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเลย

1.5 การสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอล

- ก. ผู้เล่นสามารถสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้ดี
- ค. ผู้เล่นสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอล
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามสกัดกั้นคู่แข่งเลย

2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นเป็นทีม

2.1 อยู่ในพื้นที่ขณะ เล่นเป็นฝ่ายรุก

- ก. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น ทำให้รับลูกบาสเกตบอลส่งลูกบาสเกตของ และยิงประตูได้ทุกครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบในการรุก
- ข. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น ทำให้รับลูกบาสเกตบอลส่งลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้บางครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบในบางครั้งของการรุก
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น

2.2 การเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู

- ก. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้ทุกครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบ
- ข. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้ ทำให้ทีมได้เปรียบบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่มีการเคลื่อนที่เลย

2.3 การส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนเข้ายิงประตู

- ก. ผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูได้ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูได้บางครั้ง
- ค. ผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามส่งลูกบาสเกตบอลหาเพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู

2.4 อยู่ในพื้นที่ที่ขณะเล่นเป็นฝ่ายป้องกัน

- ก. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้ถูกต้อง ป้องกันได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้ถูกต้องบางครั้งป้องกันได้ดี
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกัน
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถยืนอยู่ในพื้นที่ป้องกันได้เลย

2.5 ป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขัน

- ก. ผู้เล่นป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขันได้ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขันได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขันในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขัน
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถป้องกันการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลของกลุ่มแข่งขันเลย

3. แบบประเมินพฤติกรรมการเล่นเกมสเปกตรัม

3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่งฟอร์เวิร์ด

- ก. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบตำแหน่งได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบตำแหน่งได้ดีบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นรับผิดชอบตำแหน่งได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะรับผิดชอบตำแหน่ง
- จ. ผู้เล่นไม่รับผิดชอบตำแหน่งเลย

3.2 ความสามารถในการแก้ปัญหาในขณะที่เล่นเป็นทีม

- ก. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดีบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดี เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นจะสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้บ้าง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถแก้ปัญหาได้เลย

3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของผู้เล่น

- ก. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่น
- ข. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่นในบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาในบางครั้ง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นไม่เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

แบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่งของนักกีฬาชาย

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ทดสอบ)
สโมสร.....
ตำแหน่ง..... เจนเตอร์..... หมายเลข

ชื่อ..... นามสกุล..... (ผู้ประเมิน)

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วย

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล
2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นเป็นทีม
3. แบบประเมินพฤติกรรมการเล่นบาสเกตบอล

ซึ่งแบบประเมินจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่ามี 5 ระดับ เรียงตามลำดับดังนี้

ก. ดีมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
ข. ดี	กำหนดคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ค. ปานกลาง	กำหนดคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
ง. ต่ำ	กำหนดคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
จ. ต่ำมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

1. แบบประเมินความสามารถการใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

1.1 การครอบครองลูกบาสเกตบอล (การถือลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การรับลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล)

- ก. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดี
- ค. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ดีบางครั้ง
- ง. ผู้เล่นครอบครองลูกบาสเกตบอลได้ในบางครั้ง
- จ. ผู้เล่นครอบครองลูกบาสเกตบอลได้น้อยมาก

1.2 การยิงประตู (ระยะใกล้ ระยะกลาง)

- ก. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถยิงประตูได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นยิงประตูในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถเข้ายิงประตูเลย

1.3 การหลอกหรือหลบหลีกและการหมุนตัว (รับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล เลี้ยงลูกบาสเกตบอล ยิงประตูบาสเกตบอล)

- ก. ผู้เล่นสามารถหลอกหรือหลบหลีกและหมุนตัว (รับลูกบาสเกตบอล ส่งลูกบาสเกตบอล ยิงประตูบาสเกตบอล) ได้ดีมากทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถหลอกหรือหลบหลีกและหมุนตัวได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นหลอกหรือหลบหลีกและหมุนตัวได้ในบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะหลอกหรือหลบหลีกและหมุนตัว
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถหลอกหรือหลบหลีกและหมุนตัวได้เลย

1.4 การสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอล

- ก. ผู้เล่นสามารถสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้ดี
- ค. ผู้เล่นสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอลได้บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นสกัดกั้นไม่ให้คู่แข่งรับลูกบาสเกตบอล
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามสกัดกั้นคู่แข่งเลย

2. แบบประเมินความสามารถในการเล่นเป็นทีม

2.1 อยู่ในพื้นที่ขณะเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ

- ก. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้นทำให้รับลูกบาสเกตบอลส่งลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้ทุกครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบในการรุกและการรับ
- ข. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้นทำให้รับลูกบาสเกตบอลส่งลูกบาสเกตบอล และยิงประตูได้บางครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบบางครั้งของการรุกและการรับ
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- จ. ผู้เล่นไม่สามารถยืนอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับสถานการณ์

2.2 การเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู

- ก. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้ทุกครั้ง ทำให้ทีมได้เปรียบ
- ข. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้ ทำให้ทีมได้เปรียบบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตูได้บางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นเคลื่อนที่รับลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่มีการเคลื่อนที่เลย

2.3 การส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู

- ก. ผู้เล่นสามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตู
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีมเข้ายิงประตูเลย

2.4 อยู่ในพื้นหรือตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้

- ก. ผู้เล่นสามารถยืนอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้ทุกครั้งที่เมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถยืนอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นยืนอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นยืนอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีม
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามยืนอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้เลย

2.5 การเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตู (ขณะเป็นฝ่ายรุก ขณะเป็นฝ่ายป้องกัน)

- ก. ผู้เล่นสามารถเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและขณะเป็นฝ่ายป้องกันได้ดีมากทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและขณะเป็นฝ่ายป้องกันได้บางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและขณะเป็นฝ่ายป้องกันได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและขณะเป็นฝ่ายป้องกัน
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลเมื่อมีการยิงประตูขณะเป็นฝ่ายรุกและขณะเป็นฝ่ายป้องกันเลย

2.6 การก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีม (Sgreen)

- ก. ผู้เล่นสามารถก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีมได้ดีมากเมื่อมีโอกาส
- ข. ผู้เล่นสามารถก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีมได้ดีบางครั้งเมื่อมีโอกาส
- ค. ผู้เล่นก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีมได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีม
- จ. ผู้เล่นไม่พยายามก้ำกึ่งคู่แข่งกันให้เพื่อนร่วมทีมได้เลย

3. แบบประเมินพฤติกรรมขณะเล่นบาสเกตบอล

3.1 ความรับผิดชอบต่อตำแหน่ง เชนเตอร์

- ก. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ดีบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นรับผิดชอบต่อตำแหน่งได้ในบางครั้ง
- ง. นาน ๆ ครั้งผู้เล่นจะรับผิดชอบตำแหน่ง
- จ. ผู้เล่นไม่รับผิดชอบต่อตำแหน่งเลย

3.2 ความสามารถในการแก้ปัญหาในขณะที่เล่นเป็นทีม

- ก. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดีมาก
- ข. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดีบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้ดี เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นจะสามารถแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้บ้าง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นแก้ปัญหาในขณะที่เล่นได้้น้อยมาก

3.3 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

- ก. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่น
- ข. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาตลอดการเล่นในบางครั้ง
- ค. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- ง. ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาในบางครั้ง เมื่อมีผู้คอยบอกหรือคอยเตือน
- จ. ผู้เล่นไม่เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ภาคผนวก ข

ตารางการให้คะแนนของแต่ละตำแหน่ง

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงคะแนนการประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล

ตาราง 10 แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นสเกตบอลของตำแหน่งการ์ด จากผู้ประเมิน
3 ท่าน

คนที่	E_1	E_2	E_3
1	48	41	56
2	56	52	53
3	49	54	49
4	52	50	51
5	54	52	55
6	52	51	52
7	46	57	54
8	52	50	50

ตาราง 11 แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของตำแหน่งฟอร์เวิร์ด

จากผู้ประเมิน 3 ท่าน

คนที่	E ₁	E ₂	E ₃
1	58	47	47
2	61	51	57
3	54	52	49
4	52	55	56
5	48	47	49
6	51	53	47
7	55	56	51
8	43	44	46
9	54	56	54
10	56	41	40
11	52	55	50
12	50	60	46
13	54	52	53
14	44	51	48
15	49	53	53
16	52	53	54

ตาราง 12 แสดงคะแนนความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของตำแหน่งเซนเตอร์
จากผู้ประเมิน 3 ท่าน

คนที่	E ₁	E ₂	E ₃
1	56	58	45
2	56	45	51
3	58	57	55
4	47	58	54
5	52	55	54
6	45	41	51
7	58	56	56
8	52	56	51
9	50	48	51
10	55	47	54
11	51	54	55
12	52	54	52
13	56	62	60
14	54	55	54
15	55	54	54
16	51	53	55

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวนงนุช ชื่อสกุล ทองผล

เกิดวันที่ 18 เดือนธันวาคม พุทธศักราช 2509

สถานที่เกิด อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 550/42 ซอยโพธิ์บัน ถนนอโศก-ดินแดง

เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10310

สถานที่ทำงานปัจจุบัน สวัสดิการทหารเรือ ถนนพระราชวัง เขตพระราชวัง

กรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2518 ชั้นประถมศึกษา จากโรงเรียนนาคาไฮ จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ.2523 ชั้นมัธยมศึกษา จากโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ.2528 ปก.ศ.สูง จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี

พ.ศ.2531 กศ.บ.(วิชาเอกพลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พลศึกษา

พ.ศ.2538 กศ.ม.(พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร